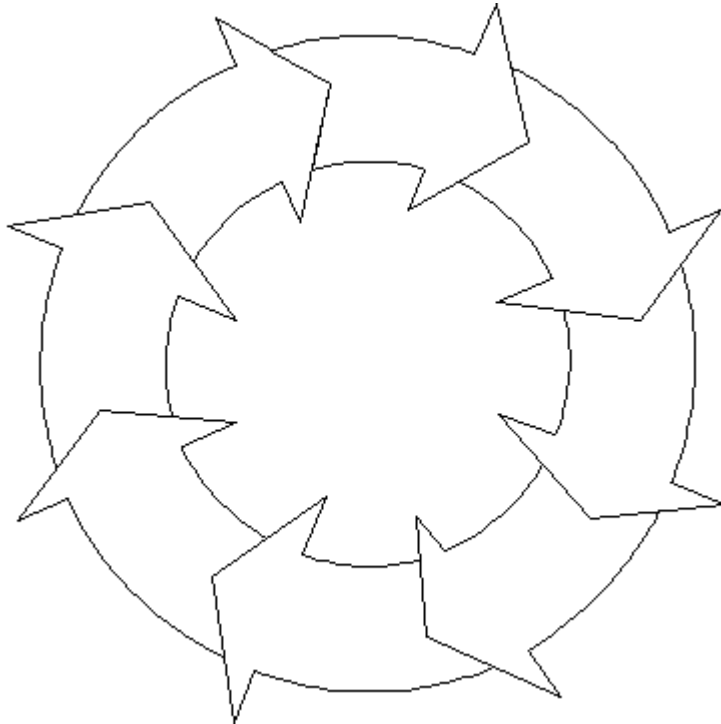

Gonzales:

A Fehér

("A történelem végtelen")

A LÁDA

A történelem végtelen... Azt hiszem, ezt én tudom a legjobban, hiszen többet éltem, mint eddig akárki, akit az emberi faj mint értelmes lény tartott számon. Életkoromat, pontos születési időmet már én is elfelejtettem, pedig ha valamikor, akkor most igazán szükségem lenne rá - hiszen egy összefoglaló történelmi áttekintést, leírást akarok írni mindarról, amit életem során megéltem, átéltem, éreztem, láttam; mindarról, amit az emberek "csodálatos" világáról tudok.

Hogy miért? A válasz nehéz, de mégis egyszerű. Nehéz, mert ilyen összefoglalást valaminek a végén szokás írni, én pedig egy Fehér vagyok, s így számomra minden végtelen, vagy legalábbis annak kellene lennie. Ugyanakkor mégis úgy érzem, hogy le kell írnom a történelmet, hiszen úgy döntöttem, magam is követem rendem tagjait, s kilépek.

Mint utolsó Fehér, kötelességemnek érzem, hogy figyelmeztessem az utókorat a sötét múltjára - mert tudom, hogy lesz utókor, amely ezt a feljegyzést elolvassa. Tudom, hogy lesz, hiszen a történelem végtelen.

- Uraim, eddig jutottunk a fordításban - Mondta Zimey, amint felsandított a kezében tartott iratból, s végignézett az előtte ülő titkos tanács tagjain. Lord Zook arcán látszott, hogy a legfőbb urat egyáltalán nem érdekli a ládában talált irat fordítása, amelyet a királyi tudósok vezetője épp az imént olvasott fel, s a pokolba kívánja Zimeyt a ládával és a titkos tanáccsal együtt. Pedig nem a fordító ötlete volt a nagy titoktartás: Tain atya, a Dzah vallási vezér ragaszkodott ahhoz, hogy a láda tartalmának a jelentését tartsák titokban. Ennek oka egyszerű volt: úgy gondolta, hogy amennyiben a ládában tényleg a múlt üzenete van - mint ahogy azt a népvézérek közül sokan gondolták -, akkor egyszerűbb lesz eltüntetni a nyomokat, ha csak hárman tudnak róla: ő, a legfőbb úr és a király. A fordítókkal nem foglalkozott, véleménye szerint ugyanis "őket lehet majd a legkönnyebben elintézni".

Mindeközben a király nem szólt, csak gondolkozott azon, amit az előbb Zimey felolvastott neki.

- Biztosak benne, hogy ez a fordítás helyes? - szólalt meg végül.

- Igen, óh, Aeh - válaszolt meghajolva a főfordító -, a változat lényegében megegyezik két másik fordítótársam munkájával, pedig külön dolgoztunk.

- Szóval biztos - mondta a király, az Aeh, ahogy itt hívták. Szemén látszott: gondolkozni próbál. Tain atya megragadta az alkalmat, és megszólalt:

- Uraim, ugye nem gondolják, hogy komolyan vesszük ezeket az irományokat? - kérdezte felháborodva.

- De igen! - kiáltott fel Zook, először adván életjelet magáról.

- Komolyan vesszük, - folytatta -, sőt, indítványozom a fordítás azonnali folytatását! - mondta, és élvezettel nézte Tain dühös pillantását; azt a pillantást, amelyet már oly sokszor látott. A legfőbb úr és a főpap ugyanis nem szerették egymást; sőt, mi több: egyenesen gyűlölték a másikat. Ennek oka egyszerű volt: mint a két alattvalói csoport (a nép és a hívők), valamint a két uralkodó rend (a népvézérek és a papok) vezetői, rendszeresen egymás ellen szavaztak, így a titkos tanácsokon általában a király szava döntött. Az Aeh pedig gondolkozott egy darabig, majd megszólalt:

- Kíváncsi vagyok, hogy mi a láda üzenete, úgyhogy elrendelem, hogy folytassák a fordítást. A következő szakaszt egy újabb titkos tanácsra fogja ismertetni. Megértett?

- Igen, óh, Aeh - bólintott alázatosan Zimey.

- Ha szabad kérdezni, előreláthatólag mikorra lesznek kész? - kérdezte Tain.

- Nem tudom, atyám, elég lassan haladunk... Több hétbe is beletelhet.
- Jó! - válaszolt a főpap. Megnyugodott... Bőven maradt ideje arra, hogy befolyásolja a népet... Már előre nevetett azon, hogy milyen könnyű lesz a tömeget maga mellé állítania.
- Rendben van, uraim - zárta le a beszélgetést a király - akkor a titkos tanácsot feloszlatom. Az Aehma velünk van!
- Az Aehma velünk van! - ismételte Zimey és Tain. Zook csendben maradt, ő nem volt hívó. Tain ránézett Zookra, majd megszólalt:
- Lord Zook, nem is tudtam, hogy ön tagadó lett! Már a hagyományos köszönést is megtagadja? - Szeméből sugárzott a düh, Zook mégis nyugodtan válaszolt:
- Visszontlátásra, uraim - Majd távozott, s Zimey követte példáját. A kővé vált Tain pedig kettesben maradt a királlyal.

Már bőven elmúlt az estebéd ideje, mikor Zimey végre hazaérkezett a fordítói hivatalból. Arcán a szokásos kifejezés ült: fáradtság, nemtörődömség s unottság együtt. Zimm, a felesége mindezen nem lepődött meg, hiszen férje minden év minden napján ugyanekkor, ugyanilyen arckifejezéssel tért haza, s ő - mint minden, Dzah-hitű feleség - mindig ugyanúgy fogadta: főhajtással, ahogy azt az Aehma előírta. A vacsora is a szokásos volt, s ők szokás szerint szótlanul fogyasztották el az ételt, hiszen az étel az első, a legnagyobb király, a Dzah isten, az Aehma ajándéka volt, s a beszéd egyenlő lett volna a szentségtöréssel. A vacsora elfogyasztása után mindketten bevonultak a lakószobába, s elkezdtek beszélgetni:

- Milyen napod volt? - kezdte a szokásosnak induló beszélgetést Zimm.
- Ugyanolyan, mint a többi - hangzott el a jól ismert, sablonos válasz. A beszélgetés talán folytatódott volna a szokásos mederben, de ekkor megérkezett a házaspár fia: Zicy. Zicy alapvetően más volt, mint akármelyik más Dzah: bár ő is a hívók rendjébe született, de felnőttként már nem volt vallásos, sőt, egyenesen megtagadta az ősi hitet, tagadó lett. Ennek egyenes következménye volt, hogy apja elkergette otthonról, hiszen egy tagadó (egy Niizma) nem lakhatott együtt egy Dzah-hívóval; így Zicy már régóta (majdnem hat éve) nem látta szüleit. Jogosnak mondható tehát a házaspár meglepődése, miután rég nem látott fiuk belépett a lakószobába, de egy pillanat elteltével egy jó megfigyelő már nem meglepődést, de nem is örömet, hanem haragot olvashatott volna le Zimey és Zimm arcáról.
- Mit akarsz? - szólalt meg végre hűvösen Zimey - Tudhatod jól, hogy egy Niizma nem szívesen látott vendég egy Dzah házban!
- Nyugodj meg apám, nem szándékozlak hosszan zavarni, csak egy üzenetet hoztam Lord Zooktól.
- Mi dolgod neked a legfőbb úrral? - kérdezte meglepődve a családfő.
- Csupáncsak annyi, hogy a népvézerek ura engem jelölt ki, mint felügyelő személyt a fordítás ügyében.
- Erről honnan tudsz? Ahogy én tudom, ez titkos!!! Zimm, kérlek távozz! - szólt a parancs, az asszony pedig szót fogadott, és magára hagyta a két férfit.
- Zicy elmosolyodott apja viselkedését látván, majd folytatta:
- Nem igaz... Tain a király engedélyével nyilvánosságra hozta a fordítás első részét.
- De... Ezt nem lett volna szabad!
- Ugyan! A főpapnak mindent szabad! Majdhogynem már most kiátkozta a láda egész tartalmát! A vak Dzah hívók pedig mindent elhisznek neki! De ez már nem lesz sokáig így!
- Ne légy szentségtörő! Egy Dzah házban állsz!!!
- Tényleg, ezt elfelejtettem... Te hívó vagy. Hát igen, pont ezért vagyok itt: Lord Zook parancsára felügyelnem kell a fordítást, nehogy a Dzah főpap nyomására megváltoztasd a szöveg jelentését.
- Rágalom!!! Miért tenném?

- Ne felejtse el, Tain már most úgy állítja be a lábában talált iratokat, mintha a sátán üzenete lenne. Szerintem képes lenne akár csalásra is, hogy ezt bebizonyíthassa. Érti a vesz-tét. A nép elfordul tőle.

- Zicy! Tudod jól, hogy a Dzah főpap szent és sérthetetlen!

- Most még igen. De hatalma fogyóban van, és ezt ő is tudja. Minden lehetőséget meg-ragad, hogy erős maradjon, de már nincs esélye arra, hogy a dolgok menetét visszafordítsa. Közeleg a leváltása.

- Istenkáromló! Takarodj a házamból! Az Aehma velünk van!

- Az Aehma... Az Aehma nem egyházi államot hozott létre! Ideje lenne felébredned! Tainnek túl sok a hatalma! Ideje lenne félretenni az útból!

- Kifelé!!! - Ordította Zimey, lezártnak tekintve beszélgetésüket. Zicy elmosolyodott, majd elindult kifelé, de búcsúzóul még megjegyezte:

- Jól van, elmegyek. De holnapra nyugodj meg, hiszen együtt fogunk dolgozni! - majd biccentett, s kilépett a sötét, néptelen utcára. Sötét, mert a Dzah hívók becsukva tartják ab-laktábláikat, s néptelen, mert a Dzah vallás szerint napnyugta után nem szabad közlekedni. Zicyt nem zavarta ez a szabály, csak mosolygott rajta, így sietős léptekkel elindult Zook pa-lotája felé, hogy jelentést tegyen.

Zimm az ajtócsukódás zajára visszatért a lakószobába a férjéhez, hogy folytassák be-szélgetésüket. Miután ránézett férjére, rögtön rájött, ma már nem fognak beszélgetni: Zimey forrt a dühtől. Egy ideig mindketten csendben ültek, majd Zimey megszólalt:

- Már semmi sem lesz a régi. Tain a legfőbb úr háta mögött egyezkedik a királlyal, Zook pedig jobban megbízik egy kiátkozott Niizmában, mint egy igaz Dzah hívőben. Új kor-szak kezdődik... A régi békés időknek vége.

A KÉT TANÁCSKOZÁS

Először is bemutatkoznék: a rendbeli nevem Ermo, az igazi nevemre - amit 3 éves ko-rom, a kiválasztás előtt viseltem - már nem emlékszem. Hiába; az emberi emlékezet nem tö-kéletes, akármennyire is hisszük azt mi, emberek, hogy tökéletesek vagyunk. Ugyanezen okból gyerekkoromat is a feledés áldott homálya fedi, így úgy érzem, az lenne a legjobb, ha leírom, hogy történik a Fehéreknél a kiválasztás. A legenda szerint a Fehérek által teremtett világban rendszeresen születnek új Fehérek, vagyis olyanok, akikben az Isteni lélek jelen van. A legen-da szerint az első Fehér döntése volt az, hogy az átlagemberektől megkülönbözteti az Istene-ket azzal, hogy hajunk, szemünk, szemöldökünk, szempillánk, szakállunk színét megváltoztatja - innen kaptuk a nevünket is, a Fehérek rendjének tagjai ugyanis minden ízükben hófehérek. Viszont mivel az emberi faj tökéletlensége folyamán a csecsemő csak az anyja mellett marad-hat életben, a Fehérek rendje egy csecsemőről hároméves korában dönti el, hogy a kisedd ki van-e választva arra, hogy a Fehérek közé lépjen. Amennyiben valakiről a Fehér tanács meg-állapítja, hogy kiválasztott, a rend tagja lesz. "Kivétellett a halandók sorából" - ahogy a Rendfőnök szokta mondani. Ekkor a gyermeket elválasztják családjától, a család pedig soha többé nem láthatja azt az embert, akit három évig szeretettel nevelt. Ezt az eljárást nevezik kiválasztásnak, igen ritka esemény, körülbelül ötven-százévente szokott lenni egy kiválasztott.

A kiválasztás után a Fehér növendéket - a Phirbát, ahogyan a rendben hívják - egy is-kolaszerű helyre szállásolják be, ahol 20 éves koráig tartózkodik; ezalatt megtanulja mindazt, amit az emberekről és a Fehérekről tudnia kell. Ekkor tanulja meg azt is, hogy a rendnek ugyan tagja, de még nem teljes jogú tag - ehhez át kell esnie a beavatási szertartáson.

A beavatási szertartás minden Phirbánál máskor történik. Van olyan Phirba, aki már 20 évesen igazi Fehér lehet, de van olyan is, aki csak 40-50 éves vénemberként, vagy még akkor sem. Személy szerint a beavatás az első élmény, amire saját életemből tisztán emlékszem:

35 évesen történt. Mint Phirba, teljesen készen álltam a beavatásra: mindent tudtam, amit egy Phirbának tudnia kellett: a teljes emberi történelmet ismertem. Egyik nap - amely teljesen úgy indult, mint a többi - ebéd után körülbelül 2-3 órával szolgám, Phea kopogtatott ajtómon:

- Ermo úr! Hame mester hívhatja! Sürgős! - látszott rajta, futott, hogy időben ideérjen.

- Sürgős? - kérdeztem meglepődve. Ezt a szót még nem hallottam egy Fehér szájából. "A Fehér mindig ráér, így minek sietni." - mindenki ezt vallotta. Igazán furcsa volt, hogy a mesterem ily sietve rendel magához, így tudtam: baj van. Sietve felöltöztem, s Pheával elindultunk Hame szállása felé. Miután megérkeztünk, Phea elköszönt, s távozott. Látszott rajta, parancsot teljesít: nem szabad bejönnie a Mester házába. Kopogásomra Hame belső szolgálja, Bati nyitott ajtót, s bevezetett Hame úrhoz. Hame alapkora húsz év volt, vagyis húsz évesen volt a beavatása, húsz éves fiatalembernek nézett ki. Külső szemlélőnek talán furcsa lehetett volna, ha látja, ahogy én, a 35 éves, korosodó ember alázatosan köszönök egy 20 éves, ereje teljében levő fiatalúrnak, de nekünk teljesen megszokott volt - hiszen ő egy Fehér, én meg csak egy tanítvány voltam akkor.

- Eljött a várt nap, Ermo Phirba - kezdett bele, miután megtörtént egymás köszöntése.

- Milyen várt nap? - kérdeztem meglepődve.

- Ma este beavatunk. A Fehér rend tagja leszel. Készülj. Ma este sötétedés után lesz. Többet még nem közölhetek veled. Most menj be a növendékszobába, és meditálj. Majd ha kellesz, hívatlak - mondta röviden, majd elfordult tőlem, jelezvén, hogy részéről ezzel vége a társalgásnak. Én pedig - mint egy jó tanítvány - örömmel teljesítettem parancsát, hiszen tudtam, már csak néhány óra, és a rend igazi tagja lehetek.

Sötétedés előtt egy órával Bati keltett fel, "A Mester parancsára" - ahogy ő mondta megfürdetett, felöltöztetett, majd Hame elé vezetett.

- Mester, Ermo tanítvány készen áll! - mondta tiszteletteljesen. Hame intett, hogy elmehet, majd hozzám fordult:

- Ermo Phirba, üdvözöllek. Késésben vagyunk. Irány a tanácsterem.

Az említett helyiség a rend központi épülete volt, Hame házatól körülbelül tízpercnyi sétára, így hamar odaértünk; nekem akkor mégis hónapoknak, éveknek tűntek azok, a ma már ezredmásodpercnél tünő lépések. "Végre Fehér leszek!" - örvendeztem magamban. Ha tudtam volna, amit most, talán nem örültem volna annyira, de akkor mindössze azt láttam, hogy végre engem is köztisztelet fog övezni, végre a rend tagjaival egyenrangú leszek, egy igazi Fehér, aki az emberiség felett áll... Végre én is halhatatlan Isten leszek! Milyen naív voltam!

Mire a tanácsterembe értünk, már összegyűlt az egész rend (Hame mesterrel együtt 25 fő). A Rendfőnök mindannyiuk nevében köszöntött minket, majd indítványozta, hogy álljunk neki a vacsorának. Csak miután helyet foglaltunk vettem észre, hogy nem volt ott mindenki: Grua mester hiányzott. A vacsora közben nem beszélünk (mindannyian tudtuk, hogy a Rendfőnök ezt nem szereti), így viszonylag hamar elfogyasztottuk a fejedelmi lakomát, leggyorsabban Hame mester, aki az étkezés után magamra hagyott. Miután a szolgálk elhordták a tányérokot (s miután Hame mester visszatért); a Rendfőnök, Ekma kezdett el beszélni:

- Rendtársaim! Remélem, mindannyian észrevettétek, hogy valaki hiányzik közülünk. Valaki, akinek szeszélyeit, szokásait már több éve túrtük, kilépett a rendből. Igen, rendtársak, Grua testvérünkről van szó. Grua kilépett, így a Phirba sorsa beteljesedett: a rend tagja lehet, de csak akkor, ha mestere úgy gondolja, hogy készen áll rá. Hame testvér, szólj!

- Testvéreim! Bejelentem, hogy az Ermo nevű Phirba tanulmányait elvégezte, a beavatásra készen áll! - mondta felállva Hame.

- Rendben van. Ermo Phirba, gyere ide! - hívott magához Ekma. - Akarod-e, hogy tagja legyél a Fehérek rendjének?

- Akarom! - mondtam röviden. Milyen felesleges kérdés, gondoltam magamban. Akarom-e, hogy emberfeletti legyek, akarom-e, hogy tiszteljenek, akarom-e hogy Fehér legyek? Akarom-e hogy Isten legyek? Hát persze! Egész eddigi életemben erre vártam!

- Akkor én, Ekma, a Fehérek rendjének vezetőjeként a rendbe fogadlak. Hame testvér, kérlek, hozz ide egy üveget a Riithma nevű folyadékból! - Parancsolta Ekma, Hame pedig hozta az üvegcsét, balsorsom zálogát, vesztem okozóját.

- Ermo Phirba, másodszor kérdezlek: akarsz-e Fehér lenni? - Mondta a Rendfőnök, amint elvette Hame mestertől az üvegcsét.

- Igen! - válaszoltam. Pedig ekkor talán még lett volna esélyem a visszalépésre.

- Akkor, Ermo testvér, mostantól fogva a Fehérek rendjének teljes jogú tagja vagy. Idd meg az üveg tartalmát! - Parancsolta Ekma, én pedig szót fogadtam. Sorsom megpecsételő-dött... Elájultam.

Mikor magamhoz tértem, Hame házának vendégszobájában találtam magam. Hame a kandalló előtt állt és bámulta a tüzet, miközben valamit mormogott magában.

- Mennyit aludtam? - kérdeztem tőle. Ő - mintha villám csapott volna belé - hirtelen megfordult, s úgy nézett rám, mintha egy szellemet nézne.

- Kevesebbet, mint amennyit kellett volna - szólalt meg végre - Nem vagy fáradt?

- Nem, mester. Miért? Fáradtnak kéne lennem?

- Ne szólíts mesternek, Ermo testvér. Most már te is Fehér vagy. Rendtestvérek vagyunk. Különbösen is, már majdnem mindent megtanítottam neked, nincs szükséged mesterre.

- Majdnem? - kérdeztem meglepődve

- Igen, csak majdnem. Még egyvalami hátra van. Emlékszel azokra a tanórákra, amikor a Fehérek történelméről tanultunk?

- Igen, Hame mes... Testvér. - mosolyodtam el.

- Akkor emlékszel a Fehérek isten-lelkéről tanultakra, ugye?

- Igen. Miért kérded? - kérdeztem gyanakodva.

- Hát... Csak azért... Tudod... Nem mondtam igazat... Most kell elmondanom az igazat, azt a történetet, amit mindenki csak a beavatása után ismert meg. - Látszott rajta, nehezebbre esik a beszéd. Nem nézett a szemembe, kerülte a pillantásomat, miközben mesélt:

"A Fehérekben nem Isten lelke, hanem egy olyan lény lelke él, amely istennek képzelte és istennek képzeli magát. Igen, Ermo, az emberről van szó. Az első Fehéret egy tudós hozta létre körülbelül háromezer évvel ezelőtt. Igen, létrehozta, ez a megfelelő szó: genetikus professzor volt, a sejtek öregedését vizsgálta, s kotyvalékait halálraítélt fegyenceken próbálta ki. Az egyik kísérleti szer azonban (bár még maga a professzor sem tudta, hogy pontosan miért) - működött.

A professzornak sikerült feltalálnia azt a "gyógyszert" (ő így hívta), amivel megállítható egy sejt öregedése. A kísérleti szérumot azon nyomban ki is próbálta az egyik fegyencen, s az évek múltán kiderült, hogy a szérum működik - a fegyenc nem öregszik. A fegyencből híresség, a hírességből gazdag ember lett, s a professzort az egyik éjszaka holtan találták. Titkát magával vitte a sírba - legalábbis az emberek azt hitték. A volt fegyenc eközben vagyonát felhasználva egy isten háta mögötti erdőben felépített egy kastélyt, s az emberek elől oda menekült.

Menekült, hiszen az emberek tartottak tőle, féltek tőle, egy szörnynek tartották, csak azért, mert halhatatlan volt. Vagyis itt pontosítanom kell: nem volt halhatatlan. Ha ekkor valaki leszúrja, vagy akármi mást tesz, amitől egy átlagos ember meghal - ő is meghalt volna, hiszen nem volt sérthetetlen, csak éppen a sejtjei nem öregedtek. Így csak úgy halhatott volna meg, ha ő megöli saját magát, vagy valaki más öli meg.

De nem halt meg, élte napjait, egyiket a másik után, egyik évet a másik után. Így élt egyedül vagy százötven évig. Ekkorra az erdőben lakó lény már nem egy mutáns volt az emberek szemében, hanem egy szent. Vagy talán már ennél is több. Betegsége, amely miatt min

den testszörzete (s a szeme is) fehér volt, immáron nem csúfolódás tárgyát képezte, mint korábban, hanem tiszteletet keltett az emberek körében, Innen kapta a nevét is: ő lett a Fehér.

Az évek egymás után teltek, s körülbelül 2700 évvel ezelőtt váratlan dolog történt. Született ugyanis egy fiúgyermek, akinek ugyanaz a ritka betegsége volt, mint a Fehérnek. Az emberek ezt isteni jelnek tekintették, s a csecsemőt elvitték a Fehérhez, és a gondjaira bízta. Az első Fehér pedig nem tehetett mást, felnevelte a gyermeket. Megtanította mindenre, amit ő tudott, s úgy szerette, mintha a saját gyermeke lenne. Talán pont ezért fájt neki annyira, hogy látta, ahogy gyermeke öregszik. Talán pont a szeretet vitte rá a tragikus döntésre az első Fehéret: a fiúgyermeknek beadta a professzortól lopott szérumot, halhatatlanná téve őt is. Szép lassan a Fehérek száma nőtt, az emberek pedig egyre inkább istennek tekintették őket. A Fehérek pedig kihasználták az embereket, s uralkodni kezdtek rajtuk. S uralkodnak azóta is. Uralkodunk, Ermo. Az emberek pedig szolgálnak... Ez az igazság... Sajnos..."

Tátott szájjal bámultam Hame "testvért". Egy világ omlott össze bennem. A Fehérek nem istenek, hanem egy félresikerült kísérlet hulladékai. A hatalom sem isteni eredetű, hanem kapzsiság, gőg, csalás segítette hozzá őket.

- És akkor a Fehérek azóta gyarapodnak? - szólaltam meg végre

- Nem. Talán ezer éve történhetett, hogy a fehérek száma elérte a huszonötöt. Ekkor az első Fehér - aki immáron csak rendfőnöknek hívta magát - úgy döntött, hogy a Fehérek rendjét lezárja. "Ennyi Fehér bőven elég" - szokta mondani.

- De... Hát... Akkor... Én... Miért??? - Próbáltam meg kérdezni.

- Hogy te akkor miért lettél mégis Fehér? Ez egyszerű. Azért, mert Grua, a rend egyik tagja kilépett.

- Kilépett? Ez pontosan mit jelent? - vágtam közbe

- Kilépett... Elege lett a világból... Kilépett a rendből... Ennyi... - Mondta Hame - Ma már csak akkor van új beavatás, ha valaki kilép. Ekkor a Phirbának beadjuk a szérumot, és kész. A rend létszáma így már évszázadok óta pontosan huszonöt.

- És akkor... Én most halhatatlan vagyok?

- Igen, Ermo. Fehér vagy. Ezentúl nem öregszel. Most már mindörökké 35 éves maradsz.

- És mi lett volna, ha... Ha Grua testvér nem lép ki... Ha én nem leszek beavatva???

- Akkor te is meghaltál volna, mint előttem oly sok Phirba, akire nem volt szükségünk. - mondta egykedvűen Hame.

Ez már sok volt nekem. Ismét elájultam. Lidérces álmom volt:

"Ermo Phirba, harmadszor kérdezem, akarsz-e Fehér lenni" - kérdezte álmomban Ekma, s én hiába tiltakoztam, csak leöntötte a torkomon azt az átkozott szérumot... Sorsom megpecsételődött... Fehér lettem..."

- Uraim, a második rész fordítását hallották - Mondta Zimey. Az előtte ülő titkos tanács tagjai megkövülve bámulták a fordítók vezetőjét. Lord Zook eszmélt fel először:

- Zicy, helyes a fordítás?

- Uram, a fordítás mindenképpen hibátlan. A fordítók tökéletes munkát végeztek - Mondta a sötétvörös ruhában levő Niizma tudós.

Ezután senki sem szólt egy darabig, majd az Aeh törte meg a csendet:

- Zimey, furcsa egy történet ez... - Látszott rajta, nem tudja mire vélni, amit épp az imént hallott - Ez... Igaz?

- Nem tudom, óh, Aeh, igazán fogalmam sincs - válaszolta a fordító - Arról, hogy az imént felolvasott történet igaz-e, nem tudok nyilatkozni. Mindaz, amit mondani tudok, az az, hogy a fordítói hivatalban igen sokan dolgoztak azon, hogy a Dzah történelemben, a mondákban valami említést találjunk a Fehérekre, de semmit sem találtunk.

- Mi a tudósok véleménye az iratról? - kérdezte Tain.
- Hát, atyám, igen... igen megosztott... - bökte ki végre Zimey - Egyesek szerint egy múltbeli mese, mások igazi feljegyzésnek, történelmi ténynek fogadják el, az elmúlt idők történelemkönyveként tisztelik. Ismét mások úgy gondolják, hogy a sátán küldte a földre, hogy befolyásolja a lelkünket...
- De az utóbbiak vannak a legkevesebben - vágott közbe Zicy
- Csönd! - rivallt rá Zicyre a főpap - Egy Niizmának nincs joga a beszédhez az én jelenléteemben!
- Mutasson egy törvényt, amelyik megtiltja! - sziszegte Zicy
- A Niizmának tudtommal ugyanolyan joga van, mint akárki másnak - Mondta Zook -, Zicynek pedig joga van szólni, hiszen az én tudósomként van itt!
- Egy Niizma mint tudós! Milyen lehetetlen dolog ez! Egy Niizma nemhogy tudós, de még rendes polgár sem lehetne! - Ordította Tain.
- Uraim! Fejezzék be! Döntöttem! - zárta le a vitát az Aeh.
- Az irat további sorsáról a nagytanács fog dönteni. Most pedig, kérem, távozzanak. Az Aehma velünk van! - Tain és Zimey ismét visszhangként ismételte az Aeh utolsó szavait, Zook pedig ugyanúgy csendben maradt, mint az előző alkalommal. Zicy viszont nem állta meg szó nélkül:
- Az Aehma mindenkivel együtt van, nem csak a papokkal! - Tain erre nem válaszolt semmit, gyorsan elhagyta a tróntermet. Zimey ránézett fiára, majd ezt mondta:
- Szégyellem magam azért, hogy ilyen fiat neveltem!
- Zicy csak mosolygott, majd Zookkal együtt távozott. Zimey szintén távozni akart, de a király nem hagyta elmenni:
- Zimey! Várjon! - kiáltott.
- Igen, óh, Aeh? - fordult vissza alázatosan Zimey. - Mit parancsol?
- Hát... - kezdte a király -, személy szerint Ön mit gondol az iratról?
- Nem tudom, hogy mit gondoljak, uram. Úgy gondolom, először be kéne fejezni a fordítást, és csak utána lehet megállapítani, hogy mit gondoljunk róla.
- Rendben van, köszönöm, hogy elmondta. Távozhat - mondta a király, s látszott rajta: uralkodása folyamán először igazi problémával került szembe, hiszen akármilyen döntés is lesz, az egyik rendnek úgyszólván kedvezőtlennek fog tűnni.
- "Nem baj. Döntsön a nagytanács..." - gondolta magában.

A titkos tanács feloszlata után futárok száguldottak szerte az országban, vitték a hírt: dönteni kell. Dönteni, hogy mi történjen a ládával s tartalmával: elpusztítsák-e vagy múzeumba rakják, folytassák-e a fordítást vagy felejtsek el mindörökre. Egy hét múlva pedig elkezdtek gyülekezni a küldöttek. Mindenki a legjobb ruháját vette fel, mindenki a legfényesebb kísérettel érkezett, mindenki tudta, hogy most igazán senki sem hiányozhat a fővárosból, hiszen nemcsak a láda tartalma volt a kérdés. Már évek óta várta mindkét párt a megmérettetést, hogy végre kiderüljön, melyik csoport az erősebb: a szürkeruhás papoké, avagy a kékruhás népvézereké. Ugyanis a Dzah királyság nagytanácsában régi szokás volt, hogy az azonos párthoz tartozók azonos színű ruhát viselnek, így ha két ismeretlen ember találkozott, legalább tudták egymásról, hogy ki melyik párthoz tartozik. Viszont ez a tanács a színek tekintetében is különleges volt: a népvézerek közül ugyanis néhányan nem kék, hanem vörös ruhában jöttek; az emberek azt sugdosták, ezzel azt akarják kifejezni, hogy a Dzah vallással, főleg a vallási vezetőkkel (Tain atyával) mennyire nem értenek egyet. Igen, a vörös ruhások voltak a Niizmák. Kevesen voltak, de a népvézerek közül sokan szimpatizáltak velük, a papok pedig egyenesen rettegtek tőlük. Ha csak a papokon múlt volna, minden bizonnyal már rég kiát

kozták volna a Tagadókat, de a király túl békés volt ahhoz, hogy akárkit is halálra ítéljen, így maradt a kierőszakolt, látszólagos béke. De már nem sokáig...

A tanács megnyitása előtt egy órával már mindenki megérkezett a tanácsterembe. A fekete ruhás katonák erősen kitértek a színes forgatagból, de így legalább mindenki úgy érezte: biztonságban vannak. Pedig nem külső veszélytől, hanem egymástól kellett leginkább tartaniuk, hiszen más ellenfelük nem volt, csak a másik párt képviselői. A király megérkeztekor (aki fekete ruhát viselt, mint a katonák, így fejezte ki semlegességét) a tanács összes résztvevője felállt, s meghajolva tisztelegtek a koronás fő előtt. Ez után a király jelt adott, hogy a résztvevők leülhetnek. Miután mindenki helyet foglalt, az Aeh balján ülő Tain felállt, s így szólt:

- Uraim, imádkozzunk! - Szavainak hatása a tanács résztvevőinek körülbelül kétharmada (valamivel több, mint 100 fő) ájtatos imádkozásba kezdett. A maradék 40-50 képviselő (a népvézerek Niizma-pártoló része) csendben ülve maradt, a mintegy 20 vörös ruhás Niizma pedig felállt, s állva, némán tiltakozott Tain ellen. A teremben érezni lehetett a feszültséget, de semmi sem történt. Az imádkozás percei után elsőnek az Aeh beszélt:

- Emberek! Mindannyian ismerjük a láda történetét! Talán 150 évvel ezelőtt, még őseim uralkodása idején került elő ez a különös, öntöttvas doboz, amelyben ismeretlen iratokat találtak. 140 évig semmi sem történt a feljegyzésekkel, de az utóbbi tíz évben igen sokat haladtunk előre. Kilenc évbe telt tudósainknak, hogy megfejtsék az idegen nyelvű írásjeleket, s így ez év elején már nekiállhattak a tényleges fordításnak, aminek eredményét elég sokan ismerik önök közül, így kötelességem, hogy figyelmeztessem önöket: még semmit sem tudunk arról, hogy pontosan miről szól a feljegyzés, hiszen még csak a szöveg elejét ismerjük. A mai tanácskozás célja az, hogy eldöntsük: érdemes-e tovább folytatni a szöveg vizsgálatát, vagy felejtsük el, s éljünk tovább, mintha semmi sem történt volna. Uraim, a döntés az Önök kezében van! Az Aehma nevében, aki Isten után a legöregebb, kérem önöket, hogy döntsenek! - Fejezte be beszédét a király, s tapsvihar közepette ült vissza a helyére, hisz beszéde mindkét pártnak megelégedésére szolgált. Mind a papok, mind a népvézerek ugyanis lelkük mélyén attól tartottak, hogy ez a tanácskozás csak álca, és a király akarata fog érvényesülni. Az Aeh beszéde ugyanakkor mindenkit meggyőzött, hogy erről szó sincs - a két rend egymás között intézheti el vitás kérdéseit. Elsőként a papok nevében a Főpap jobbkeze, Kohre atya szólalt fel:

- Őfelsége az Aeh is a láda megtalálásával kezdte beszédét, én is ezt teszem. Viszont - az uralkodóval ellentétben - én nem az élet napos oldaláról akarok beszélni. A mondákból és a korabeli elbeszélésekből mindannyian tudjuk, hogy milyen rossz év volt az, amikor a ládát megtalálta a Dzah királyság: abban az évben különleges szárazság tombolt, ami kevés termés mégis volt, azt a nagy sáskajárás pusztította el, amely a láda megtalálása után 5 nappal kezdődött, 5 napig és 5 éjszakáig tartott. Kérdezem én: mi ez, ha nem isteni jel? Az Aehma velünk van, és velünk volt akkor is: mi mégis ezen jelek ellenére magunkkal vittük a ládát, és múzeumunkban mutogattuk. Az Aehma ekkor megnyugodott - úgy gondolta, eszünkben sincs felnyitni a gonoszság szelencéjét, ezért a büntető csapásoknak vége szakadt, és sok, valóban bőséges esztendő köszöntött a Dzah népre. De egy idő után mégis úgy döntöttünk, hogy szembeszállunk az Aehma parancsával: kinyitottuk a ládát, és - minden korábbi figyelmeztető jel ellenére - megpróbáljuk megfejteni a benne talált iratokat. Az Aehma viszont most is velünk van: déli határunkon a határőrök furcsa időjárásra, szárazságra figyelmeztetnek: Istenünk ismét jelez - ő már megtette, amit tehetett, most rajtunk a sor... Meg kell semmisítenünk az iratokat, hogy az Aehma békessége ismét velünk legyen. Uraim, a Dzah egyház álláspontját hallották. Az Aehma velünk van! - Fejezte be Kohre a beszédét. A tanács egyik fele visszhangként ismételte el utolsó szavait, majd tapsolni kezdett. Mindeközben a tanács másik fele csendben ült a helyén. Miután az emberek elcsendesedtek, az Aeh felállt, s megszólalt:

- Köszönöm, Kohre atya! Most pedig, uraim, a népvezérek első felszólalója következik: Lord Julmnak adom meg a szót. - Julm, a népvezérek vallási szakértője ezután felállt, odament az emelvényhez, és elkezdte beszédét. Gyorsan, csipkelődve, gúnyosan beszélt, mint mindig:

- Kohre atya beszéde után szinte felesleges felszólalni ezen a fontos tanácskozáson, mert az egyház második embere minden kétséget kizárólag bebizonyította, hogy a láda tartalma isteni eredetű - hiszen az Aehma miért foglalkozna az emberek csip-csup ügyeivel. Uraim, többet nem is akarok mondani, mint azt, hogy kötelességünk, hogy Istenünk üzenetét megtudjuk. Kohre atya azt hangsúlyozta ki, hogy az Aehma figyelmeztetett azzal, hogy ezeket a csapásokkal sújtott minket; én azt mondom: Istenünk hagyta, hogy megtaláljuk a ládát - a csapások egyéb bűneink miatt következtek be. Erre semmi sem jobb bizonyíték, mint az Aehma egyik fennmaradt mondása, amit az Aehma hatodik könyvében találunk: "Ha valami megtörténhetett, az az én akaratom. Ha valamit nem akarok, akkor az nem történik meg!" Uraim, köszönöm, hogy meghallgattak. - zárta le beszédét Julm, és élvezettel nézte a főpap dühös pillantását Kohre felé. Tain tudta, az első szópárbajt a népvezérek nyerték.

Ezután elkezdődött a tanácskozás második fele, amikor is a két párt vezetői ismertették véleményüket; elsőnek is Lord Zook ment az emelvényhez, és elkezdte beszédét. Lassan, kímérten beszélt, ahogy azt a legfőbb úrtól az emberek elvárják. Lassan, kímérten - és fenyegetően:

- Tisztelt egybegyűlte! Úgy gondolom, arról már nem kell vitáznunk, hogy az Aehma akarja-e, hogy lefordítsuk a ládában talált iratokat. A kérdés most már az, hogy mi akarjuk-e. A döntéshez akarok segítséget nyújtani néhány tény közlésével. Először: az irat első két részének lefordítása után valószínűnek tűnik, hogy az iratot egy bölcs írta, így gondolatai mindenképpen hasznunkra válnak majd. Másodszor: ez a bölcs a múltból küldi üzenetét - ezt az első részben külön ki is hangsúlyozta -, így talán végre megtudhatjuk népünk eredetét. Elvégre mindannyian tudni akarjuk, hogy mi van a nagy sivatagon túl, és szerintem nem elképzelhetetlen - ez a harmadik érv -, hogy az irat erre is választ ad, hiszen a ládát a nagy sivatagbeli harmadik expedíció találta meg, amely minden eddigi felfedező utunk közül a legmesszebb jutott el a Dzah királyságtól. Negyedszer: egyéb felfedező-utak tapasztalataiból, valamint a régi mondákból is tudjuk, hogy valamikor a múltban a Dzah nép nem egyedülként élt ezen a vidéken, mint most, és én úgy érzem, a Fehér az egyik szomszédos nép képviselője volt, így talán információkat tud majd adni a volt szomszédaink életéről, valamint - és itt jön az ötödik, a legfontosabb érv -, valamint halálukról. Uraim! Én hiszek abban, hogy az iratok hozzásegíthetik a Dzah népet ahhoz, hogy könnyebben éljen, valamint ahhoz is, hogy elkerüljük azt a véget, ami a szomszéd királyságokkal megtörtént - a teljes megsemmisülést. Ugyanis én attól tartok, a Dzah nép sorsa is ugyanaz, mint az összes többi, körülöttünk élt népnek. Hogy miért látom ennyire sötétnek a jövőt? A válasz igen egyszerű: véleményem szerint egy ország fejlődésének kulcsa az, hogy az emberek békében, biztonságban éljenek, míg egyes másik csoportok inkább saját maguknak akarják a hatalmat... - itt Zook hatásszünetet tartott, s körülnézett. Mindenki tudta, a papokra céloz. Tain elmosolyodott, de nem szólt, s néhány gyors pillantással a többi főpapnak is parancsot adott: maradjanak a helyükön, az ő idejük később jön el. Néhány rövid, feszült pillanat után a Népvezérek Ura folytatta beszédét:

- Uraim! Itt az idő, hogy végre döntsünk, hogy mit is akarunk! Azt akarjuk-e, hogy a Dzah nép új dolgokat fedezzen fel, s talán könnyebb legyen az élete? Ha igen, akkor szükségünk van a Fehér tanítására! Viszont amennyiben önök szerint az a jobb, ha vallási mámorban úszva semmisül meg a Dzah királyság, akkor nyugodtan döntsenek amellet, hogy a fordítást ne folytassuk - a haladásnak úgysem lehet gátat szabni. Uraim, döntsenek! - Fejezte be Lord Zook, s visszatért helyére, az Aeh jobbára. A tanács tagjai nem tapsoltak, hanem megkövülve bámultak maguk elé - ez a beszéd már több volt, mint rejtett ellenségeskedés: ez a beszéd már

nyílt fenyegetés volt... Tain - mintha ebből semmit sem vett volna észre - néhány pillantással parancsot adott főpapjainak, majd odament az emelvényhez, jelezvén, hogy most ő következik. A főpapok - teljesítvén a parancsot - elhagyták a tanácstermet, s így nem hallották, amit Tain mondott:

- Tisztelt egybegyűltek! Kérem önöket, hallgassák meg a Dzah egyház álláspontját! Remélem mindannyian pontosan tudják, hogy a Dzah egyház mindig a nép jólétét akarta, a Dzah egyház mindig is szerette a népet, ellentétben azzal, mint amit az előttem felszólaló állított. Erre igen sok példát is tudok említeni: a papok segítenek a szegényeknek, figyelnek az emberek lelkére, segítenek, akármilyen problémával is szembesül a lélek, míg mindez a Népvézérekről nem mondható el: őket csak saját gazdagságuk érdekli, semmi más; éppen ők azok, akik szegénységbe döntik a Dzah népet. És most pont ők azok, akik vádaskodnak, hogy az egyház rosszat akar, pedig ez nem igaz. Támadással vádolnak minket, pedig mi, papok, fogadalmat tettünk, hogy senkit sem bántunk, éppen ellenkezőleg: a védelem a feladatunk. Remélem mindannyian tisztában vannak vele, hogy a papok a nép barátai, a népvézérek pedig a nép ellenségei! Hiszen ők azok, akik minél több hatalmat akarnak maguknak, ők azok, akik megtagadják a Dzah vallást, ők azok, akik pártolják a Niizmákat, sőt! Közöttük is egyre több a Niizma, a népvézérek viszont semmit sem tesznek a tagadók ellen, hiszen pont a Niizmák azok, akiknek a legtöbb földjük van, ők a leghatalmasabb népvézérek! És akkor még nem beszéltem a... - kezdett bele egy új mondatba a főpap, de nem tudta befejezni, ugyanis a tanácsterem jobb oldala, valamint a trónszék (ahol a papok és az Aeh ült) óriási robajjal felrobbant, a papok nagy részének halálát okozva. A teremben óriási zavar lett úrrá, a tanácstagok egyből a Királyt keresték, de csak holtan találták meg.

- Merénylet!!!! - kiáltott fel Kohre - Megölték a királyt és a papokat! Merénylet!!!

- Hol van Lord Zook? - kérdezte Tain - Ezt a népvézérek csinálták! Nyílt támadás a papok ellen! Hol van Lord Zook? Katonák! - A fekete ruhás katonák egy osztaga már a robbanás zajára berohant a tanácsterembe, most, Tain parancsára még több katona érkezett. Mindenki a Népvézérek Urát kereste. A katonaság körbezárta a romokat, így senki sem juthatott ki. Végül is félórányi keresés után a romok alatt megtalálták Zookot: élt, sőt, eszméleténél volt:

- Mi történt? - kérdezte.

- Lázadás!!! Megölték a papokat és a Királyt! - Felelte Tain.

- Mi??? Az Aeh halott???

- Ne játszd a meglepődöttet, Zook! Most majd megkapod büntetésedet! - Mondta Kohre, látszott rajta, nehezen tudja türtóztatni magát - A papok tanácsa fog ítélni a gyilkosokon! A népvézérek rendjéből biztos sok cinkosod volt! Biztosan a Niizmák!!

- De... Miért tettem volna??? - Kérdezte Zook.

- Hatalmat akartál. De nem sikerült megszerezned. Most pedig börtönbe vele!!! - Parancsolta Tain. Miközben Zookot elszállították, keresztül kellett vinniük a tanácsterem romjai köré összegyűlt embereken. A Dzah nép nem tudta mire vélni azt, hogy a Népvézérek Urát bilincsben, katonák viszik el. Zicy is ott volt, ő mindent értett: Zook figyelmeztette őt erre a lehetőségre is, úgyhogy elindult, hogy teljesítse a parancsot. Mindeközben Zookot tovább vitték a börtön fele, Tain pedig beszédet intézett a néphez:

- A Népvézérek a Niizmák segítségével támadást intéztek a papok ellen. Több mint ötven pap meghalt, őfelsége az Aeh is már az Aehma világában van. Én, mint a papok vezetője vállalom, hogy megbüntetem a bűnösöket: a Népvézérek és a Niizmák még ezerszer meg fogják bánni, hogy a Dzah királyság ellen támadtak! Esküszöm, hogy nem lesz nyugtom, amíg az összes Niizmát ki nem takarítom a királyságból! Az Aehma velünk van!

A tömeg pedig - miután visszhangként elismételte a főpap szavait -, elindult hazafelé. Az emberek megnyugodtak, hiszen a papok mellettük voltak. Megnyugodtak, mert nem lát

ták, ahogy a katonaság a tanácsban résztvevő Népvezéreket börtönbe vezeti, s futárok száguldanak szét a királyságban: viszik az Aeh halálhírét, valamint Tain üzenetét: halál minden Niizmára. A háború elkezdődött...

- Hol vagyok? - kérdezte a láthatóan meggyötört, rongyos ruhákba öltözött ember - Kik vagytok ti? Mit akartok tőlem??

- Ez túl sok kérdés egyszerre, Luma barátom... Nyugodj meg, nem akarlak bántani... A többi kérdésre majd idővel választ kapsz.

- Legalább azt mondd meg, téged hogy hívnak! Mégiscsak te vagy a megmentőm!

- Emlékszel még Lord Zookra?

- Igen - válaszolta megszeppenve Luma - Ő gyilkolta meg az előző Királyt valamint a papokat. Az Aeh három hónappal ezelőtt kivégeztette.

- Nos - válaszolta a durva, piszkos ruhában lévő, erősen felfegyverzett, marcona kinézetű katona -, én Lord Zook híve voltam, mostanában mint az Aeh és a Dzah nép legfőbb el-lenségeként szoktak emlegetni... A nevem Zicy.

- Ön az, uram? Akkor ez a Niizma tábor! Megmenekültem!!! Köszönöm, uram! - a rabruhában levő, csontsovány Luma láthatóan megkönnyebbült, és azonnal elaludt.

- Joha! - kiáltott fel Zicy - figyelj Lumára! Ha valamit kér, teljesítsd!

- Igenis, hadvezérem! - hajolt meg alázattal a félkezű Joha. Valaha együtt harcolt Zicyvel, de Joha balszerencsés volt: az egyik ütközetből bal karja nélkül tért vissza. Mivel mint harcos már nem segíthette a felkelőket, ezért mint mindenes tevékenykedett a táborban. Zicy ezután otthagya az alvó volt rabot, s elindult a főhadiszállás felé. Külső szemlélő nem tudta volna eldönteni, hogy melyik a főhadiszállás a sok ugyanolyan, piszkosfehér sátor közül, ugyanis Zicy nem igényelte a külön bánásmódot: együtt élt, együtt harcolt katonáival már a felkelés kezdete óta, azaz már majdnem fél éve. A sátorba lépve köszöntötte a Niizma tudósokat, és folytatta a feladatot: fordították a Fehér feljegyzéseit.

Néhány nappal ez után Luma már megerősödött annyira, hogy Zicy beszélhessen vele:

- Tudod, hogy miért kerültél börtönbe? - kérdezte a hadvezér, miután helyet foglalt a láthatóan jobb állapotban levő Luma mellett.

- Hát, uram... Nem igazából... A vád vallástagadás volt, azt hiszem.

- Vallástagadás és felségárulás, egész pontosan.

- Lehet... Nem közölték velem... Szerintem a hóhér előtt esetleg megtudtam volna, hogy miért halok meg, de nem biztos...

- Nem hiszem, egyszerűen eltakarítottak volna... Ez Tain szokásos módszere, rá jellemző aljasság... De mi kiszabadítottunk, mert a most uralmon lévő papi vezetés ellensége, tehát számunkra barát vagy. Most viszont választ kell adnod arra, hogy mennyire vagy a barátunk: akarsz-e aktívan támogatni minket?

- Mire gondolsz?

- Akarsz-e velünk harcolni?

- Miért? Miért kéne harcolnom?

- Ezek szerint nem hallottál arról, hogy felkelés tört ki a papok ellen?

- Hallottam, de nem hittem el... Ezek szerint háború van? - kérdezte meglepődve Luma

- Igen. Háború tört ki a Niizmák és a papok közt. Minden kardforgató emberre szükségünk van. Akarsz harcolni a papok ellen?

- Igen... Azt hiszem...

- Ez nem túl meggyőző. Igen vagy nem?

- Nem tudom... Miért tört ki a háború?

- Az ok igen egyszerű - mosolyodott el gúnyosan Zicy -, élni akarunk... A papok pedig nem hagynak élni, hiszen minden Niizmára halálos ítélet van érvényben. Ezt azért tudod, nem?

- Igen... A merénylet óta...

- Nos, pont a merénylet után kezdődött a háború. Minden úgy történt, ahogy Lord Zook megjósolta...

- Megjósolta??? Mire gondol? - kérdezte Luma. Zicy ismét elmosolyodott, majd belekezdett:

- Azon a napon a nagytanács arról volt hivatott dönteni, hogy a ládában talált iratok fordítását folytatassák-e vagy nem. Én - mint a Népvézerek Urának képviselője a fordítás ügyében - elég jól ismertem a szöveget, ezért Lord Zook engem kért meg arra, hogy vigyázzak az iratokra, ha valami esetleg történik. "A papok terveznek valamit... Érzem" - szó szerint így mondta...

- Az iratok... Itt vannak? Önnél?

- Igen. Biztonságban... Tain már biztos elégette volna az összest...

- És... Jutottak előre a fordításban?

- Igen. Kész a harmadik rész, ma este olvassa fel a Niizma tudósok legbölcsebbike. Ha akarsz, te is eljöhatsz, mi nem tartjuk titkosnak... De holnapra mindenképpen döntened kell, hogy csatlakozol-e hozzánk.

- Köszönöm a meghívást, uram, boldogan elmegyek. És ígérem, gondolkodom a kérdésén.

Az említett időpontban a teljes tábor a főhadiszállás köré gyűlt, és érdeklődve hallgatta az irat harmadik részének fordítását:

A KÉT MÉSZÁRLÁS

Hame "mester" monológja után hosszú ideig nem tértem magamhoz: Nem tudtam fel dolgozni, hogy mindaz, amire egész eddigi életemben készültem, vágytam, nem létezik - minden csak álom, becsapás, csalás... A rendtestvérek nem háborgattak - úgy tűnt, megszokták már az új tagok ilyen viselkedését. Kezdtém megérteni Grua mestert, sőt, úgy éreztem: az a normális, amit ő tett; szinte csodáltam, hogy egyáltalán eddig kibírta. Mint teljes jogú rendtag végre hozzáférhettem a titkos könyvtárhoz is, amelynek egyik kötetében például a rendtagok felsorolása volt. Ebből a könyvből jöttem rá a rendfőnök titkára is, ekkor értettem meg igazán különleges viselkedését: Háromezer év bölcsesség van az agyában, hiszen ő a legelső Fehér, a volt fegyenc; most pedig háromezer éves istenként uralkodik az embereken. Uralkodott, hiszen az emberek azt hitték, Istenek vagyunk: minden földi jóval elhalmoztak minket, semmiben sem szenvedtünk hiányt. A rend huszonnégy tagja élvezte a jogokat, és kegyetlenül kihasználta az emberek hiszékenységét. Mindeközben én, a huszonötödik Fehér állandóan csak a titkos könyvtárban voltam, és olvastam: tanulmányoztam a világ legnagyobb csalásának történetét. Talán ekkor fogalmazódott meg bennem az érzés: ennek nem szabadna így történnie, az emberek hiszékenységét nem szabadna kihasználni; hiszen mi lesz akkor, ha az emberi faj rájön, az istenként tisztelt lények nem mások, mint csalók, szélhámosok? Körülbelül másfél hónap telhetett el a beavatás óta, amikor a titkos könyvtárban felkeresett Ekma, a rendfőnök. Nem várta meg, amíg köszönök (amúgy is hiába várta volna), egyből megszólalt:

- Ermo testvér, beszédem van veled - Hangja hideg volt, és fenyegető.

- Mi van, ha én nem akarok beszélni veled??? Fegyencekkel nem társalgok! - Sziszegtem dühösen. Ekmán látszott: meglepte válaszom. Egy pillanat elteltével ismét felvette megszokott, hűvös arckifejezését, elmosolyodott, s ezt mondta:

- Akkor gyerünk, lépj ki! Kövesd Gruát! Nyitva áll az út előtted: Kötél, éhhalál, amit csak akarsz... Vagy ugorj bele a szakadékba, akkor legalább nem kell időt pazarolni arra,

hogy a testedet eltüntessük. Nem érdekel, mi a véleményed rólam. Azért jöttem, hogy megkérdezzem: hajlandó vagy-e arra, hogy ténylegesen együtt élj a rend többi tagjával? Mindörökké nem lehetsz kívülálló!

- Miért nem? És ha én kívülálló akarok lenni?

- Akkor meghalsz...

- Meghalok? És ha nem akarok kilépni?

- Meghalsz... Egyszerűen ennyi... Baleset ér, és kilépsz a rendből. Sajnálni foglak, de majd a Phirba a helyedbe lép.

- Milyen Phirba??? - kérdeztem meglepődve

- Tegnapelőtt egy új növendék vétetett ki a halandók sorából.

- Egy új áldozat... Mondd, miért kell mindig új Fehér??? Miért nem lehet egyszerűen lezárni a rendet? Miért zavarna az, hogy kihál a Fehérek rendje? Hagyd magára az emberiséget!!!

- Ah, magad sem tudod, mit beszélsz... Én lehetőséget adok az embereknek: hitet a többségnek, és öröklétet a kiválasztottaknak – mondta Ekma. Úgy vettem észre, tényleg hisz abban, amit mond.

- Már csak az a kérdés, hogy az öröklét valóban ajándék-e? - kérdeztem eltűnődve. Ekma gúnyosan elmosolyodott, majd elindult a könyvtárból kivezető lépcsőn, de búcsúzóul még megjegyezte:

- Nem tudod értékelni az öröklétet... Majd ha elegend lesz az egyedüllétből, szólj - mondta, és eltűnt a lépcsőfordulóban, én pedig ismét egyedül maradtam a könyvtárban, nem is kerestem a rendtársak társaságát. Tizenkét hosszú év telt el így magányosan, egyedül.

Tizenkét év múlva ugyanis valami furcsa dolog történt: egyik reggel, amikor szokás szerint a könyvtárba mentem, találok egy tizenhárom-tizennégy év körüli gyerekkel. Majd a rákövetkező nap is, és az azutáni nap is, és azután is... És azután minden nap reggel ott várt házam ajtajánál, és elkísért a könyvtárig... Furcsa érzés volt újra beszélgetni valakivel, de nagyon jólesett. A fiatalemberen látszott a tisztelet, az alázat; látszott rajta, tudja, hogy egy Fehérrel beszél. Mindenről beszélgettünk, a történelemtől elkezdve a biológián át a földrajzig, a gyereket minden érdekelte. Körülbelül egy év telt el így, amikor végre vettem a bátorságot, és a családjáról kezdtem kérdezni. Elmondtam, hogy apjára nem emlékszik, anyja pedig a Fehéreknek dolgozik mint kertész, ezért tud velem minden nap beszélgetni. Ezután a rendről kezdtünk el társalogni, s szóba került, hogy mi a nép véleménye a Fehérekről. Ekkor értettem meg igazán, hogy mennyire erős a tisztelet a rend iránt az emberekben, s abban igaza van a rendfőnöknek, hogy nem lehet egyszerűen megmondani nekik, hogy az Istenként tisztelt Fehérek csalók, hiszen nem tudnák elviselni.

Körülbelül 20 év telhetett el beavatásom óta, mikor szörnyű dolog történt: kedves barátom, beszélgetőtársam tragikus hirtelenséggel meghalt: elvitte valamilyen betegség... Ekkor éreztem először, hogy milyen jó lett volna, ha ő is Fehér lett volna, hiszen a szérum által megerősített immunrendszer minden betegséget legyőz... Egyre inkább átéreztem Ekma filozófiáját, s így jól viselkedő Fehér rendtestvérré váltam... Nem különültem el többet, de az embereket továbbra sem használtam ki, ezen nem változtattam. Emellett azonban minden más tekintetben úgy viselkedtem, mint bármely más rendtársam... Hasonultam a rendhez, feladtam személyiségem egy részét... Fehér lettem, igazi Fehér...

Így éltem tovább életem unalmas napjait, egyik napot a másik után, egyik évet a másik után. Semmi sem változott: az emberek szolgáltak minket, s rajtam kívül a rend többi tagja jól érezte magát: élvezték az életet, óriási lakomákat csaptak, s vége-hossza nem volt az orgiáknak... Teltek-múltak az évek, egyik Phirba a másik után jött, de egyiknek sem teljesedett be végzete, a rendből ugyanis senki sem lépett ki. Én álltam hozzá a legközelebb, de túl gyáva

voltam hozzá... Pedig mennyit álmodoztam róla! Milyen egyszerűnek tűnt, hányszor képzeltem el magam, amint éppen a kötélén lógok, vagy zuhanok a több száz méter mély szakadék alja felé, vagy éppen a felvágott ereimből csorgó vért nézem... Mennyit gondolkoztam ezekről, s mily kellemes érzésnek tűnt, hogy elalszom, és soha többet nem ébredek föl; a lelkem legmélyéből utáltam élni és vágytam a halál után, de... Mindehhez túlságosan is gyáva voltam: félttem a fájdalomtól... Be kell vallanom, csupáncsak ezért nem léptem ki...

Néhány száz év eltelte után a helyzet továbbra is változatlan volt, a rendtársak ugyanúgy élvezték az életet, én pedig ugyanúgy gyáva voltam. Talán pont ezért volt meglepő, hogy az Ötödik Fehér, Hame mester, az én volt tanítóm kilépett a rendből... Mindenkit meglepett, mindenki megdöbbenően hallgatta Ekma, amikor bejelentette, hogy Hame felakasztotta magát. Ekma viszont nem volt megdöbbenve, úgy viselkedett, mintha a legtermészetesebb dolog történt volna, s egyből a jövőről kezdett el beszélni:

- A Phirba viszont még csak 15 éves, még nincs kész a beavatásra... Mivel Hame volt a tanítója, ezért új tanítót rendelék ki mellé. Ermo, rád vár a feladat, hogy igaz Fehért nevelj a Phirbából. Felelősségteljes feladat ez, hiszen most már mindannyian biztosak vagyunk benne, hogy a Phirba a rend tagja lesz. Azért rád gondoltam, Ermo testvér, mert te vagy az a rendtag, aki a legtöbbet tud a Fehéerekről és az emberekről, így úgy gondolom, méltó utóda lehetnél Hame mesternek, aki mellesleg a te tanítód is volt, így tudod, hogy mit kell tenned. Elvállalod a feladatot, Ermo? - Hangzott el a kérdés, amely után egyszerűen nem tudtam megszólalni... Én??? Tanító??? Ismét eszembe jutott az, amire már oly régen nem gondoltam: ennek nem szabadna így történnie... Nincs szükség új Fehérre! Úgy éreztem, most van rá lehetőségem, hogy megakadályozzam a beavatást. Elvállaltam a feladatot.

- Rendben van, Ermo, akkor mostantól kezdve tanító vagy. Mielőtt azonban elkezdenéd feladatod, kérlek, keress fel lakószobámban, négy szemközt szeretnék beszélni veled, hiszen számtalan tanácsra van szükséged. Most pedig, rendtársaim, térjünk vissza szokásos teendőinkhez! - Fejezte be Ekma, s miután a rend szétszéledt, odaszólt hozzám:

- Sötétedés után gyere! - parancsolta, én pedig bólintottam, majd elvonultam a lakószobám felé.

Este, a közös lakoma után két órával kopogtattam Ekma lakószobájának ajtaján. Ekma belső szolgálója, Jurr nyitott ajtót. Először voltam a rendfőnök hajlékában, így meglepetésként ért, hogy míg én egy olyan kis szobában alszom, ahol az ágyon kívül szinte semmi sem fér el, addig Ekma "lakószobája" négy helyiségből áll, és a rendfőnök nem egyedül él benne, hanem Jurral, a körülbelül húszéves, fiatal, csinos szolgálólánnyal, aki - ekkor tűnt fel - eltűnt, négy szemközt hagyott a volt fegyencsel.

- Üdvözöllek, tanító! - zavart meg gondolataimban Ekma. Nos, hogy tetszik szerény hajlékom?

- Ha ez szerény, akkor én patkánylukban élek! - sziszegtem dühösen.

- Ne légy ideges, ha sikerül igazi Fehért nevelned a Phirbából, akkor majd nagyobb megbecsülésben lesz részed. Esetleg még egy ilyen szolgát is kaphatsz, aki majd minden kívánságodat teljesíti.

- Tudod jól, hogy nem áll szándékomban kihasználni a hatalmunkat. Különbösen is, tudtommal nem azért jöttem, hogy az ágyasodról beszélgessünk...

- Igaz. Azért jöttél, mert néhány dologra szeretném felhívni a figyelmedet. Emlékszel még azokra az időkre, amikor Hame téged tanított?

- Igen - bólintottam -, ha nem is minden részletre. Miért?

- Nos, ugyanazt kell megtanítanod a Phirbának, mint amit Hame tanított neked, és amihez a rendből te értesz a legjobban: a Fehérek és az emberek történelmét.

- A Fehérek történelmét, vagy a Fehérek csalását? - kérdeztem gúnyosan. Ekma megértette a célzást, és így válaszolt:

- Ugyanazt kell tenned, amit Hame tett veled: az igazat csak a beavatás után mondhatod el neki. Ez a legfontosabb. Megértetted?

- Igen, Ekma testvér - bölintottam -, értem. Holnap nekikezdek a feladatomnak. Távozhatok?

- Igen, távozhatsz - mondta megkönnyebbülve a rendfőnök. Megnyugodott. Nem sejtette, mire készülök, teljesen megbízott bennem... Hiszékeny volt, hiszen már több ezer éve csak parancsolgatott, mindenki szót fogadott neki.

Másnap magamhoz hívtam a Phirbát. Mikor megérkezett, már látszott rajta, hogy nem olyan alázatos, mint amilyen én voltam, sőt, ellenkezőleg, akaratos, lázadó típus. Engem ez nem zavart, inkább örültem neki: "legalább könnyebben megnyerhetem céljaimnak" - gondoltam.

- Üdvözöllek, Phirba! - köszöntöttem

- Én is téged, Mester! Mi történt Hame mesterrel? Elege lett az egészszől?

- Miért lett volna elege? Nem jöttetek ki jól egymással? - Kérdeztem meglepődve. Meglepett, hogy tegezett. Ez a szokás szerint tilos: a Phirbának tisztelettel kell viselkednie mestere felé.

- Hát, tudod - kezdett bele a mesébe - az öreggel nem igazán bírtuk egymást... Nem igen tudta megérteni, hogy miért nem akarok én Fehér lenni. Ahogy láttam, szegényt egy kicsit megviselték beszélgetéseink, szerintem egy kicsit optimistán látta a világot, ezért állandóan vitáztunk. Meg szerintem azt sem kedvelte, hogy állandóan szidtam a rendfőnököt. De a legjobban az utolsó alkalommal húztam fel, amikor elmeséltem neki valamit.

- Mit? - kérdeztem.

- A titkomat - válaszolta sejtelmesen a Phirba - Neked is elmesélem, hátha te is eltakarodsz, egyszer már bejött. Na, tehát... Hame állandóan azt kérdezte tőlem, hogy miért utálok a Fehéreket... Hát, itt a magyarázat: Hatéves koromban elszöktem tőletek, ugyanis kezdtem unatkozni itt köztetek. Akkor egy család befogadott, szerettek. Úgy szerettek, mint ahogy Fehér még sohasem szeretett engem. De a rendfőnök megtalált, és visszahozatott, a családomat pedig megölette.

- Mi??? - kérdeztem megdöbbenve - Ekma kivégezte a családotat?

- Igen. Látom, te sem viseled túl jól a történetet...

- Megdöbbenő... De - tértem magamhoz - én nem foglak itt hagyni, mint ahogy Hame tette. Hame ugyanis többet nem jön vissza.

- Miért?

- Mert meghalt. Öngyilkos lett.

- Mi??? Egy Fehér? Meghalt??? Ez... Hogy lehet??? - tette fel kérdéseit egymás után. Látszott rajta, jobban meglepődött, mint én az ő történetén. Kíváncsiságát kielégítendő, elkezdtem mesélni:

- Hame mesélt neked a Fehérek isten-lelkéről, ugye? Nos, amit ő mondott, azt mind felejtse el! Hallgasd az emberiség legnagyobb átverésének történetét! - És belekezdtem. Elmondtam a Phirbának mindent, amit tudtam a Fehérek csalással teli életéről. Ő pedig csak ült, és tátott szájjal figyelt. Miután befejeztem a történetmesélést, csak ennyit mondtam neki:

- Látod, semmi sem olyan, amilyennek látszik. Íme, itt vannak a Fehérek, akiket mindenki Istennek hisz, pedig aztán nem mások, mint egyszerű családok...

- De... Ezt miért mondtad el nekem? És Hame miért nem mondta el?? - kérdezte a Phirba

- Azért, mert a rendfőnök szerint jobb, ha ezt a történetet csak a beavatás után tudja meg a tanítvány. Amikor már nincs visszaút. Én azért mondtam el, hogy megkérdezzelek: Akarsz-e Fehér lenni?

- Nem! Soha nem is akartam. Akkor most mi lesz? Megölsz? - kérdezte félénken.

- Dehogyan öllek meg! - mosolyodtam el - Éppen ellenkezőleg, szövetséget kötök veled.

- Szövetséget? Mi ellen?
- A rendfőnök ellen. Ekma ellen. Azt akarom, hogy ne legyen több beavatás. De erre szükségem van a te segítségedre is.
- Az enyémre? Miért? Mit tud neked segíteni egy tizenöt éves, halandó gyerek?
- Sokat. Először is, színészkedniünk kell. Azt kell mutatnunk a többieknek, hogy te egy nagyon alázatos, nagyon tanulni vágyó Phirba vagy. Még hozzá sokáig, öt évig kell ezt játszalnunk.
- Öt évig? Miért? Az nagyon sok!
- Igen, sok. De Ekma döntése szerint húszéves korodban lesz a beavatásod. A beavatáshoz szüksége lesz a szérumra, így én végre tudni fogom, hogy hol tárolja az üvegcséket, mert most nem tudom... Csak Ekma tudja.
- Már értem. És ezért kell megvárnunk az öt évet. Megéri? - kérdezte. Szemében kétely és elszántság látszott egyszerre.
- Megéri - válaszoltam - megszabadítjuk az emberiséget a piócáktól.
- Akkor vágjunk bele! - mosolyodott el a Phirba. - Hogy hívnak?
- Ermo a nevem. És neked?
- Nekem? Engem Miiknek hívnak. Ermo, barátom, összeesküvésre fel! - kiáltotta, majd elnevette magát. Én is elmosolyodtam: már nem voltam egyedül.

Öt év múlva, a beavatási ünnep napján mindketten éreztük, életünk talán legfontosabb napjához érkeztünk. Én különösen nem izgultam, hiszen mindent pontosan elterveztünk. Ekma az avatás előtt magához hívatott, s majdnem egy órán keresztül beszélt velem, főleg Miikről kérdezgetett. Már-már azt hittem, gyanakszik, de megnyugodhattam: csak azt akarta megtudni, hogy készen áll-e a Phirba a beavatásra. Ezután még adott néhány információt, majd elbocsátott. Szívem repdesett: már csak néhány óra, s vége! Vége Ekma uralmának! Mire Miikhez odaértem, a Phirba már készen állt.

- A szérum? Megsemmisítetted? - kérdezte... Látszott rajta, egy kicsit ideges.
- Nyugodj meg... Meglesz... - Nyugtattam meg - Most pedig induljunk. A rend várja az új tagot! - mosolyodtam el. Mosolyomat látva Miik egy kicsit megkönnyebbült, s könnyed léptekkel elindult a tanácsterem felén én pedig követtem. Az eljárás ugyanaz volt, mint az én beavatásomnál: először egy lakomán vettünk részt, a tényleges ceremónia csak ezután következett. A ceremónia előtt Miiket egy kicsit magára hagytam, mire visszaértem, Ekma a szokásos beszédére készült. Miután megérkeztem, belekezdett:
 - Rendtársaim! Végre bepótolhatjuk azt a hiányosságunkat, ami immáron öt éve fennáll; végre teljessé tehetjük a rend létszámát. A Phirba sorsa beteljesedett: a rend tagja lehet, de csak akkor, ha mestere úgy gondolja, hogy készen áll rá. Ermo testvér, szólj!
 - Testvéreim! - Mondtam felállva - Bejelentem, hogy a Miik nevű Phirba tanulmányait elvégezte, a beavatásra készen áll!
 - Rendben van. Miik Phirba, gyere ide! - Miik szót fogadott, s lassan odasétált a rendfőnök elé. Ekma folytatta:
 - Akarod-e, hogy tagja legyél a Fehérek rendjének?
 - Akarom! - mondta Miik röviden. Szemében látszott az elszántság. Mindenki azt hitte, a halhatatlanság iránti vágy az. Csak én tudtam, hogy keze már a késén van, amit ruhája alá rejtett el.
 - Akkor én, Ekma, a Fehérek rendjének tanácselnökeként a rendbe fogadlak. Ermo testvér, kérlek, hozz ide egy üveget a Riithma nevű folyadékból! - Parancsolta Ekma.
 - Sajnálom, Ekma testvér. A Riithma elfogyott - mondtam hűvösen.
 - Mi??? Hogy fogyhatott el??? - kérdezte elszörnyedve a rendfőnök.

- *Úgy, hogy ma reggel elmondtad nekem, hogy hol van a szérum, hogy most egy üveg Riithmát oda tudjak adni neked. Nos, én ahelyett, hogy idehoztam volna egyet, megsemmisítettem az összeset.*

- *De... Miért, te áruló???* - kiáltott fel a rendfőnök. *Miik pedig, aki eddig térdelt, felállt, s ezt kiáltotta a rendfőnöknek:*

- *Mert nem kell Isten az embereknek! Most pedig meghalsz! Megfizetek a családomért!* - Ezután előrántotta kését, és szíven szúrta a rendfőnököt... *Ekma eldőlt, mint egy zsák... A több ezer éves Fehér meghalt. A rendtársak döbbenetben ültek székükben.*

- *A Fehérek uralmának vége! Ezentúl nem lesz több beavatás, az emberek pedig szabadon élhetnek!* - kiáltottam - *Az összes szérumot megsemmisítettem, Ekma halálával pedig ezennel feloszlatom a rendet. Menjen mindenki arra, amerre akar!*

A rendtagok továbbra is megkövülve bámultak engem, valamint Miiket, aki a véres kést még mindig a kezében tartotta. Ekkor azonban váratlan dolog történt. Őt Fehér hirtelen fel pattant, és elkezdtek felénk rohanni. Látszott rajtuk, meg akarnak minket ölni. Én odaálltam Miik mellé, ruhám alól elővettem egy rövid kardot, és higgadtan vártam a támadást.

Két suhintás, s két test koppant a földön. Miik ez alatt a másik három támadóval kezdett el harcolni, kettőt közülük megölt, a harmadik megadta magát. A Fehéreken látszott, feladták.

- *Nyugodjatok bele!* - mondtam - *Többet nem használjátok ki az embereket! Vége az arany időknek! Mostantól mindenki külön utakon jár.*

- *De... Miért kellett ezt tenned?* - Kérdezte Muin testvér - *Mi jól éreztük magunkat! Nekünk ez jó volt! Most tönkretettetek mindent! Ha ennyire nem tetszett, kiléphettél volna!*

- *Persze, hogy aztán megint egy új áldozatotok legyen, ugye???* - Kérdezte dühösen Miik - *Hát nem! Ennek vége! Mint ahogy neked is!* - ordította, majd elindult, hogy megölje Muint.

- *Miik! Állj! A vérengzésnek vége! Gyere, hagyjuk magukra ezeket a csalókat!* - mondtam.

Miik szót fogadott, s életben hagyta Muint. Amint elhagytuk a Fehérek kastélyát, láttuk, ahogy a rend tagjainak egy része kábán visszavonul lakószobájába.

- *Most mi lesz azokkal a halhatatlanokkal, akik még élnek?* - kérdezte Miik.

- *Nem tudom... Nem érdekel...* - mondtam - *Te visszatérsz délre, a faludba, én pedig elkezdek vándorolni... Már vagy ezer éves vagyok, de még semmit sem láttam a világból. A többiek... Nem tudom, mi lesz velük. De ne felejtse el, ne hagyja, hogy a falubeliek dühükben megöljék a Fehéreket! A vérengzésnek vége van!*

- *A vérengzésnek soha sincs vége...* - Mondta elszántan Miik.

- *Igaz. Hisz emberek vagyunk - Mosolyodtam el gúnyosan. Tudtam, a háborúnak még nincs vége. De a lényeg az volt, hogy én nem fogok a háborúban részt venni: elindultam világot látni. Nem érdekelt a rend, nem érdekelt az emberiség. Nem voltam többé Fehér: vándorrá váltam.*

- *Társaim, eddig jutottunk* - mondta a Niizma tudósok főnöke. *A Niizma hadsereg pedig nem jutott szóhoz. Csak ültek csendben, és meredten néztek maguk elé. Nem tudták mire vélni a Fehér szavait, számukra új világnézetet ismerhettek meg. A Dzah királyságban ugyanis az öngyilkosság fogalmát nem ismerték, hiszen mindenki tisztelte az életet annyira, hogy lenézzenek mindenkit, akinek eszébe jut az, hogy eldobja magától ezt az ajándékot. És akkor itt van a Fehér, a múlt bölcse, aki egyszerűen és világosan leírta, hogy nem akar élni, csak gyáva a halálhoz... Emellé még hozzátársul az, hogy minden szívfájdalom nélkül megöli a rendtársait... Borzasztó... Végülis Zicy törte meg a csendet:*

- *Társaim! Katonák! Furcsa egy történetet hallottunk most, talán mondhatom azt, hogy senki sem számított arra, hogy a Fehér ilyeneket fog leírni. Én mégis azt mondom, hogy*

akármennyire is furcsa az, hogy a Fehér embereket ölt, vagy éppen saját magát akarta megölni; a fordítást folytatnunk kell. Ennek több oka is van: először is Lord Zook öröksége. Ő hitt benne, hogy az iratok lefordítása könnyebbé teheti életünket. Másodszor a tény, hogy Tain és cinkosai a fordítás ellen vannak. Szerintem ez a legmeggyőzőbb érv, ugyanis Lord Zook és az én véleményem is az volt, hogy Tain titkol valamit, hogy a papok tudják, hogy mi van az iratokban, és ezért nem akarják, hogy lefordítsuk. Véleményem szerint pont ezért folyamodtak ilyen alattomos eszközökhöz, hogy saját pártjuk képviselőit megölik, hiszen ezt kihasználva a népvezéreket könnyedén félretették az útjukból, és így most övük az egész hatalom. Én hiszek abban, hogy a Fehér tanítani fog minket, ezért azt javaslom, hogy folytassuk a fordítást, de ugyanakkor nem feledkezhetünk el a fontosabb feladatokról, hiszen mindannyiunkat egy cél vezérel: a szabad Dzah állam. Mindannyiunk közös álma az, hogy mindenki saját maga dönthesse el, hogy akar-e hinni abban, amit a papok mondanak; mindannyian azt akarjuk, hogy az egyház mondjon le hatalmáról, és adja vissza a hatalmat a népnek. Ezért viszont harcolnunk kell! És mi harcolni fogunk! Ugye, barátaim? - kérdezte Zicy a tömegtől. A harcosok pedig egy emberként kezdtek el kiabálni:

- Igen! Hatalmat a népnek! Nem kell egyházi irányítás! Harcolunk! Veled vagyunk!

Zicy pedig tudta, érezte, hogy győzni fognak. Szeme találkozott Luma szemével. Luma elmosolyodott, és bólintott. Zicy is elmosolyodott, hiszen egy kardforgató emberrel több volt a seregben... Érezte, a győzelem közel van. Ennek megfelelően hadvezéreivel azonnal nekiállt a pontos haditerv kidolgozásának.

A tervek lassan, de biztosan kezdtek formát ölteni: minden, a lázadásban résztvevő katonára tudta, egy esélyük van, hogy megdöntsék a papok hatalmát, ha elbuknak, akkor többé nem lesznek elegendően ahhoz, hogy valaha is álmodozzanak arról, hogy szabadon élhetnek. Ennek megfelelően a tervek minden részletre kiterjedtek, minden eshetőséget figyelembe vettek a hadvezérek. Végül is "A Fehér könyvé"-nek (így hívták a ládában talált iratot) legutóbbi részének ismertetése után két hónappal már az egész hadsereg pontosan tudta, hogy melyik katonának mi lesz a feladata. A támadás előtti éjszaka Luma kért bebocsátást Zicy sátrába. A volt rab láthatóan megerősödött, már nyoma sem volt rajta a papok börtönében eltöltött néhány hétnek. Miután kölcsönösen köszöntötték egymást a hadvezérrel, Luma egyből a tárgyra tért:

- Uram, kérdeznék valamit a Fehér könyvéről.

- Pont most? Holnap támadunk! - Mondta Zicy. Látszott rajta, nincs kedve most erről beszélgetni, minden idegszálával a háborúra koncentrált.

- Tudom, uram; de ez nem várhat. Nyugodjon meg, csak néhány percig rabolom az idejét. Mindössze azt akarom megkérdezni öntől, hogy személyesen ön mit gondol az iratról.

- Mivel kapcsolatban? - kérdezte meglepődve Zicy.

- Azzal kapcsolatban, hogy mi az iratok célja.

- Ezt már többször is említettem: hiszek abban, hogy a Fehér tanításaival a Dzah nép élete jobb lehet - mondta gyanakodva a hadvezér.

- Uram, én ezzel nem értek egyet - mondta rezignáltan Luma. Zicy meglepődve nézett a volt rabra, nem tudta igazán felfogni, hogy ezzel mit akar mondani. Luma pedig folytatta:

- Én úgy gondolom, hogy a Fehér egyenlő a sátánnal.

- Ez a papok álláspontja! Ha így gondold, akkor menj a papokhoz!!! - ordította Zicy. Luma hűvösen elmosolyodott, de nem mozdult.

- Valamit be kell vallanom: én pap vagyok. És azért jöttem, hogy az Aeh halálos ítéletét közvetítssem.

- Akkor halál vár rád - mondta Zicy, és előrántotta kardját. Luma elfogadta a kihívást, és ő is kezébe fogta fegyverét. De még mielőtt egymásnak ronthattak volna, kívülről félreértetlen hangok szűrődtek be a sátorba: megtámadták a tábor.

- Fegyverbe! Támadás ért minket! Valaki elárulta a Niizma tábor!!! - hallották kintről Joha kiáltását. Néhány pillanat múlva Joha berontott a hadvezér sátrába:

- Uram! Fegyverbe! Védekeznünk kell! Áruló van köztünk! - Zihálta a félkarú ember. A sátorban tartózkodók közül Luma eszmélt először, és megtámadta Johát. A félkarú harcos azonban már régóta tanult a halál iskolájában, villámgyorsan kitért a penge elől, és kicsavarta a kardot az áruló kezéből. Zicy ez alatt kirohant a sátorból, de arra még volt ideje, hogy parancsot adjon hű szolgájának: kötözze meg Lumát, és maradjon a sátorban, a csatában úgysem tudna segíteni. A sátorból kilépve Zicyt teljes fejetlenség fogadta: a lóháton ülő támadók könnyedén kaszabolták a Niizma harcosokat, akik közül csak néhány mert szembezállni, a többség csak a menekülésre gondolt.

- Állj! Fegyverbe! Támadás! - Parancsolta mennydörgő hanggal a hadvezér, miközben kardja már több Dzah-hívő katona vesztét okozta. Vezérük hangjára mintha megsokszorozódott volna a lázadók ereje, már-már úgy tűnt, sikerül visszaszorítaniuk a támadást, amikor a papok új erőket mozgósítottak; ekkor már csak idő kérdése volt, hogy a Niizmákat teljesen megsemmisítsék. A lázadók egyre kevesebben voltak, végülis már csak mintegy húszan maradtak, kis kört alkotva próbáltak védekezni a túlerővel szemben, de mindannyian tudták, nincs esélyük. Ennek megfelelően egymás után engedték le kardjukat, és adták meg magukat az ellenségnek. Néhány perc múlva már csak Zicy kezében volt kard, egyedül maradt, így nem tehetett mást, ő is megadta magát.

Legalábbis a Dzah katonák ezt hitték, de Zicyt más fából faragták. Állati dühvel megpróbálta a lehetetlent: kardját maga előtt tartva megpróbált kitörni a lovas katonák gyűrűjéből. Nem volt esélye arra, hogy élve megmeneküljön, de valamilyen ok miatt a Dzah lovasok mintha nem rá, hanem valaki másra figyeltek volna, aki a körön kívül volt. Zicy kardja megállás nélkül munkában volt, nem érdekelte, hogy lovat vagy embert vág, a lényeg az volt, hogy centiről centire, de egyre közelebb került a kör széléhez. Ekkor vette észre, hogy mi, pontosabban ki volt az, aki a katonák figyelmét elvonta róla: néhány méterre tőle Joha, mint egy félkarú óriás küzdött a túlerővel szemben.

- Hadvezérem!!! Erre!!! - Kiáltotta Joha. Zicy egy pillanat alatt mellette termett, s ketjüknek végülis sikerült átvágniuk magukat a megrémült lovasok falán, a Dzah katonák nem tudták eldönteni, hogy emberek, állatok, vagy istenek azok, akikkel harcolnak. A két életben maradt Niizma a fővezéri sátor felé futott, mivel az áruló Luma még mindig ott volt. A sátorba belépve Zicy letépte a kendőt Luma arcáról, és rákiáltott:

- Ezt neked köszönhetjük, ugye??? Te hívtad ide ezeket a gyilkosokat???

- Feladatokat teljesítettem, a Dzah vallás ellenségeit eltakarítottam. Véged van. Add meg magad! Az Aehma velünk van! - mosolyodott el az áruló. Zicy ekkor már megbánta, hogy ilyen könnyen befogadta ezt az ismeretlent. Belátta, hogy tényleg elég átlátszó volt, hogy a Niizmák minden, vallástagadással gyanúsított embert kiszabadítanak, így gyerekjáték volt, hogy Tain valakit rávegyen, hogy beépüljön a Niizmák közé.

- Az Aehma mindenkivel együtt van, nem csak a papokkal... Mindenkivel, de veled nem!!! - kiáltotta Joha, majd egy gyors mozdulattal levágta az áruló fejét. Zicy meglepődve rápillantott barátjára, majd megszólalt:

- Rendben van... Amúgy sincsen időnk... Hozz ételt, én hozom A Fehér könyvét. Siess! - Teljesen felesleges volt a siettetés, Joha tudta, a Dzah lovasok már a sátrakat kutatják, és megölnék mindenkit, akit élve találnak. Néhány pillanat alatt összepakoltak, és villámgyorsan eltűntek a táborból, amit a Dzah katonák már félig megsemmisítettek. Zicy és Joha, a két utolsó, több sebből vérző Niizma pedig gyorsan távolodott a sátraktól. Mindketten tudták, hogy lemondhatnak vágyukról: a szabad Dzah állam csak álom marad, a papok pedig uralkodni fognak... Mindörökké...

GYILKOSSÁG ÉS EMBERRABLÁS

Vándoréletem (egyben szabad életem) első éjszakája után északra indultam el: a tengerparti város volt a célom, hogy felszerelést szerezzek magamnak; eszközöket, amelyeket nem nélkülözhettem. A városba érve meglepve tapasztaltam, hogy az emberek meghajolnak előttem, továbbra is istenükként tisztelnek. "Még nem ért ide a mészárlás híre" - gondoltam magamban, miközben utat törtem magamnak a kővé vált emberek között. A sok egyszerű, piszkos ruhába öltözött városlakó közül ekkor kitűnt egy díszes, ékszerekkel megrakott pártpán közeledő alak, akit a piaci forgatag majdnem annyira tisztelt, mint engem.

- Üdvözöllek, uram! - Mondta meghajolva, miután leugrott lováról. Tisztelet és félelem látszott rajta, nem tudta mire vélni jelenlétem.

- Üdvözet! - Válaszoltam mosolyogva. Igyekeztem barátságosnak látszani, ami (úgy látszik) sikerült, a városlakók megnyugodva egyenesedtek fel.

- Köszöntelek szerény városomban, óh, Fehér! Az én nevem Kroa, a város vezetője vagyok. Miben lehetek szolgálatára?

- Hosszabb útra készülök, felszerelésre van szükségem, valamint teherhordó állatokra, tevékre.

- Igenis, uram. Azonnal intézkedek. Esetleg felajánlhatok önnek néhány szolgát a sajátjaim közül?

- Nem, köszönöm. Egyedül utazom - Hárítottam el bőkezű ajánlatát. Ezután néhány szót váltott az egyik mellette lévő emberrel, majd ismét hozzám fordult:

- Rendben van, óh, Fehér. Parancsoljon, itt a lovam. Kövessen, kérem!

- Köszönöm ajánlatodat, de inkább gyalog mennék. Mutasd az utat! - Mondtam, miután Kroa villámgyorsan megfordult, s elindultunk a városközpont felé; szolgák hada tört utat nekünk a megrémült tömegben.

Miközben a város vezetőjét követtem, elgondolkoztam azon, hogy vajon miért rémültek meg ennyire az emberek, hiszen nem viselkedtem fenyegetően. Egy ideig nem értettem viselkedésüket, de aztán rájöttem, hogy milyen egyszerű a magyarázat: Ők engem istennek hittek, elérhetetlennek, halhatatlannak, magasabbrendűnek; egy olyan lénynek, aki nem érintkezik halandókkal. És akkor itt vagyok én, a Fehér, aki idejön közéjük, és felszerelést kér... Nos, ezek után már nem volt meglepő az emberek ilyen viselkedése. Mire idáig értem gondolataimban, megérkeztünk ahhoz a bolthoz, ahol az általam kért felszerelést beszerezhettük.

- Megérkeztünk, uram. Parancsoljon, csak ön után! - hajolt meg Kroa.

- Köszönöm! - Mondtam, s miközben beléptem az üzletbe, belenéztem a város urának a szemébe... Továbbra is csak félelmet tudtam kiolvasni belőle. Amint az üzletvezető észrevett, egyből meghajolt, majd beszélni kezdett:

- Üdvözet, óh, Fehér! Köszönöm, hogy szerény boltom kínálatát felajánlhatom számára. Mit parancsol, uram?

- Sátorat, teljes sátorfelszerelést, hosszú időre elegendő élelmet egy személy részére; emellett egy teher- valamint egy személyhordó tevét - soroltam, a boltvezető szolgálai pedig villámgyorsan elém hozták a kért eszközöket.

- Uram, ha szabad kérdezni - mondta meghajolva a boltvezető - Milyen fajta tevéket kíván?

- Ön melyet javasol? - kérdeztem

- Hát... Ha nyugatra, a szomszédos népekhez akar utazni, akkor a gyors tevé az ideális. De ha délre, akkor a Homoktengerben csak a kitartó, ugyanakkor lassabb tevéket lehet használni.

- Én keletre megyek - válaszoltam nyugodtan.

- Keletre??? - kérdezte egyszerre megrémülve a boltvezető és Kroa.

- Igen, keletre. A nagy víz déli partján akarok elindulni.

- De... Arra semmi sincs. Még homok sem. Még kígyó sem. Csak kopár, köves síkság. - próbált meg lebeszélni utamról a város ura.

- Tudom, de én mégis arra akarok menni. Két kitartó tevét szerezzem, kérem! - jelentetem ki, a két ember pedig szinte egyszerre hajolt meg, és mondták:

- Ahogy a Fehér parancsolja!

Néhány órával később már menetre készen várt a két teve, én pedig egy percet sem vesztegettem, s a városlakók megkönnyebbült pillantásaitól kísérve elhagytam a várost.

- Mivel tartozok? - kérdeztem Korát, aki kötelességből a város határáig még elkísért.

- Ugyan, uram, semmivel. Nem fogadhatok el pénzt egy Fehértől. Elég fizetség az a városomnak, hogy segíthetünk önnek. Most pedig, uram, elbúcsúzik. Feladatom véget ért. Viszontlátásra! - Mondta, s szemén látszott, valamit vár tőlem.

- Viszontlátásra! Kívánom, hogy te és utódaid békeességben és gazdagságban éljenek! - Tettem eleget ki nem mondott kívánságának... Az áldás után boldogan lovagolt vissza a városba, én pedig egyedül folytattam utamat keletre, az ismeretlenbe.

Voltaképpen semmi különös oka nem volt annak, hogy pont ezt az égtájat választottam, hiszen célomat (hogy minél hamarabb távolabb kerüljek attól a társadalomtól, ahol az emberek az Istent látják bennem) akkor is elérhettem volna, ha délre, a végtelen Homoktenger felé indulok el. Engem a keleti "végtelen semmi" mégis jobban vonzott, hiszen akkori tudásom szerint a fővárostól keletre egyáltalán nem éltek emberek, míg a déli homoktengerben az oázisok körül azért elő-előfordult néhány törzs.

Ennek megfelelően néhány hónapnyi vándorlásom alatt egy teremtet lélekkel sem találkoztam, amikor is találtam egy nekem tökéletesen megfelelő helyet, hogy a hátralévő életemet itt töltsöm: egy csodaszép, a szelektől és a tengertől egyaránt védett tengeröblöt. Az öbölbe befolyó patak ellátott ivóvízzel, a tenger pedig élelemmel, így viszonylag nyugodtan, jólétben éltem ott vagy húsz évig; vártam a napot, amikor elég bátorságom lesz ahhoz, hogy öngyilkos legyek, de az a nap nem jött el... Továbbra sem éreztem magamban elég erőt ahhoz, hogy véget vessek életemnek.

Így teltek-múltak egymás után az évek, amikor az egyik nap délutánján egy meglepő dologra lettem figyelmes: a nyílt tenger felől egy hajó közeledik. Egy számomra teljesen ismeretlen érzést ismertem meg ekkor: megijedtem, féltem. Féltem a hajótól, hiszen becsületes ember nem téved erre szándékosan. Gyanúm beigazolódni látszott, hiszen ahogy a hajó közelebb jött, észrevettem az árbóc csúcsán levő fekete zászlót: kalózok. Egy ideig gondolkodtam, hogy elmeneküljek-e, de azután eszembe jutott valami, amitől minden félelmem elszállt, mégpedig az, hogy nincs vesztenivalóm. "Ugyan mitől félsz?" - kérdeztem magamtól - "Ha megölnék, akkor legalább elvégzik azt, amihez neked nem volt bátorságod, ha meg nem, akkor élsz tovább, mint eddig."

Ily módon sikerült megnyugtatnom magam, így viszont kíváncsi lettem, hogy vajon milyen emberek vannak a hajón. Mivel nem volt más választásom, mint várni, ezért leültem a parton, és néztem, ahogy a hajó közeledik, majd a parttól mintegy kétszáz méternyire leengedik a horgonyt, majd leeresztik a csónakot. Valószínűsítettem, hogy a kalózok észrevettek, mivel többüknél kard is volt, amint azt megfigyelhettem, amikor megközelítettek. A csónakban ülők látszólag nem tudták mire vélni jelenlétemet, hiszen nyilvánvalóan úgy gondolták, hogy rajtuk kívül senki sem tud az öbölről. Mikor hallótávolságon belülre értek, hallottam tanakodásukat: nem tudták eldönteni, hogy mit csináljanak: megölnének-e vagy sem. Én nem szóltam egy szót sem, csendben vártam a döntést.

- Üdvözet! - szólalt meg végre egyikük, akit a vezetőjüknek néztem.

- Legyetek üdvözölve! - válaszoltam illedelmesen.

- Ki vagy és mit keresel itt? Ez a föld a mi tulajdonunk!

- Én? Az én nevem Ermo. Az öböl pedig tudtommal mindenkié. Vagy inkább senkié.

- Igazad van, senkié. Mit keresel itt? Jó szándékú ember nem jön ide!

- *Ti mégis itt vagytok - mosolyodtam el. Beszélgetőtársam szintén elmosolyodott:*
- *Ismét igazad van. De mi nem vagyunk jó emberek. Látod azt a fekete lobogót?*
- *Igen, látom.*
- *És azt is tudod, hogy mit jelent?*
- *Igen - válaszoltam egykedvűen.*
- *Akkor azt hiszem, már érted, hogy miért kérdelek tőled, hogy mit keresel itt. Erről a helyről csak az én csapatom tudott, legalábbis eddig azt hittem. Saját akaratodból vagy itt?*
- *Igen.*
- *Bűnöző vagy tán, és a megkövezés elől menekültél ide? Beszélj, vagy kivégeztek!*
- *Akkor is megölsz, ha válaszolok, szóval ez nekem teljesen mindegy.*
- Erre ő elmosolyodott, néhány szót váltott az embereivel, majd megszólalt:*
- *Jól beszélsz, fiú. Van esélyed arra, hogy életben maradj. Ha akarsz, közénk állhatsz.*
- *És ha nem?*
- *Akkor meghalsz. Nem hagyunk szemtanúkat életben - mondta. Látszott rajta, komolyan gondolja. Hogy szavainak súlya legyen, kezébe fogta kardját, és kérdően rám nézett. Én nem válaszoltam. Gondolkodtam. Már-már kimondtam: "Ölj meg!", de ismét a gyávaságom győzött:*
- *Rendben van.*
- *Biztos vagy benne? Ha közénk lépsz, akkor nincs esélyed arra, hogy visszalépj az emberi társadalomba! - figyelmeztetett az egyik ember.*
- *Elegem van az emberi társadalomból.*
- *Fiú, akkor köztünk van a helyed! Hogy is hívnak? - kérdezte a vezetőjük.*
- *Ermo.*
- *Nos, Ermo, üdvözöllek a kalózok között. Az én nevem Hryja. Én vagyok ennek a hajónak a kapitánya.*
- A kalózok nevetve vették tudomásul, hogy új társuk van. Miután feltöltötték a vizeshordókat, Hryja parancsot adott az indulásra; ekkor én is csónakba szálltam, és fájó szívvel intettem búcsút az öbölnek, ahol oly sok évig éltem.*
- Egy igen furcsa világba csöppentem azzal, hogy a kalózok közé csatlakoztam. Számomra először is az volt a legmeglepőbb, hogy több mint ezer éves életem folyamán először voltam olyan környezetben, ahol nem tiszteltek, ahol nem voltam felsőbbrendű, hiszen a kalózok (szerencsére) nem ismerték a Fehéreket. A kapitánnyal igen jó volt a kapcsolat, így sikerült meggyőződnöm, hogy nincs szándékomban részt venni a támadó akciókban, mint mindenek több hasznomat veheti. Körülbelül öt év telt el azóta, hogy elhagytam remeteszállásom, amikor egy számomra igen kedvezőtlen dolog történt: az egyik elfoglalt hajó egyik elfogott utasa (a kalózok legújabb túsza) kiabálni kezdett, miután meglátott:*
- *Egy Fehér!!! Itt? És ti ezt tűritek?!? Egy csaló! Halált érdemel! Csaló!!! Engedjete, hadd öljem meg! Csaló Isten!*
- A kalózok csak nevettek az emberen, üggyet sem vetettek arra, amit a dühöngő örült ordibált. Néhány nap múlva már-már azt hittem, hogy mindenki elfelejtette a dolgot, amikor a kapitány magához hívott.*
- *Ismersz egy Grido nevű egyént?*
- *Nem, uram.*
- *Ez furcsa, ugyanis ő ismer téged. Bár ő csak úgy emleget, hogy "A Fehér". És szid, mint a vízfolyás. Állandóan azt ordibálja: "Csaló Isten!"*
- Egyből rájöttem, hogy Hryja kire gondol. Bár megpróbáltam uralkodni magamon, a kapitány mégis észrevette megrökönyödésemet.*
- *Tehát ismered.*
- *Nem, uram.*
- *Akkor miért lettél annyira ideges?*

Nem válaszoltam.

- Beszélj! - Kiáltotta a kapitány. Nem tudtam mást csinálni, vallani kezdtem:

- Nem ismerem, de tudom, hogy miről beszél. Ő sem engem ismer, hanem a rendem tagjait. A rendem tagjait, akik hazudtak, csaltak, becsapták az embereket. Grido idegessége teljesen jogos.

- Beszélj! Mondj el mindent! - szólított fel Hryja. Én pedig elkezdtem beszélni, mindent elmondtam neki a Fehérekről. Mindent. Az igazat: a csalást, a hazugságokat, mindent. A mézárhlást is.

- Miután megöltem Ekmát, elmenekültem az emberek elöl. Keletre indultam el, így jutottam az öbölbe, ahol csatlakoztam a kalózokhoz - fejeztem be a történetet. A kapitány maga elé nézett, és nem szólt. Gondolkozott egy kicsit, majd megszólalt:

- Én nem ismertem a Fehéret, nem tudtam, hogy ki vagy, és milyen rendnek vagy a tagja. Nem is érdekelt. Nem tudtam a Fehérekről, viszont hallottam a déli halhatatlanokról, a világ bölcseiről. Szerinted ez a három elnevezés ugyanazt a csoportot jelenti?

- Igen, úgy gondolom.

- Megdöbentő. Nem találok szavakat. De... Azt mondtad, az emberek elhitték, hogy a Fehérek istenek. Ez hogy lehet? Ennyire becsapható az ember?

- Igen, azt kell mondanom, hogy az emberi faj könnyen becsapható... Viszont az, hogy elhitték a Fehérek isten-voltát, az nem csak az emberek hibája. Hiszen gondoljon bele, ön mit hinne arról az emberről, aki nem öregszi? Mit hinne akkor, amikor látja, hogy az ön szülei megöregszenek és meghalnak, és ön is öregszi és meghal, és mindenki öregszi és meghal, de a Fehér az nem öregszi és nem hal meg, hanem ugyanolyan, változatlan. Én nem érzem úgy, hogy az emberek hibája, hogy elhitték, hogy a Fehérek istenek. Én úgy gondolom, hogy ez a Fehérek, sőt, az első Fehér hibája, hiszen Ekmának ki kellett volna állnia az emberek elé, és mindent el kellett volna mondania.

- De... Egy ember hogy tudja elhíttetni egy másik emberrel, hogy ő egy isten?

- Ugyan kapitány, gondoljon bele: adva van egy Fehér, aki nem öregszi, ő az időtlen bölcs. Ha valamit tudni akar a múlttól, akkor kitől kérdezi? Persze, hogy a Fehértől. Az emberek pedig elhitték a Fehérek meséjét. Elhitték, hogy ők teremtették a világot. Elhitték, mert tisztelték a Fehéret.

- De... Ha nem a Fehérek teremtették a Földet... Akkor... Ki? - kérdezte megrökönyödve Hryja.

- Nem tudom... A Fehérek könyvtára semmit sem írt az első Fehér előtti időkről - hazudtam szemrebbenés nélkül, ugyanis úgy éreztem, Hryja nem érett meg rá arra, hogy megismerje az igazat.

- Hány éves is volt Ekma amikor megölted?

- Háromezer.

- Az nem lehet - mondta kétkedve a kapitány.

- Miért? - Kérdeztem meglepődve.

- Háromezer évvel ezelőtt nem lehetett ilyen óriási tudása az embereknek. Gondolj bele, én igen sok tudományt ismerek, hiszen sok mindenhol megfordultam már, de tőled tudtam meg, hogy az emberi test... Hogy is mondtad? Sejtekből, igen ezt a szót használtad... Tehát hogy az emberi test sejtekből áll. Én úgy gondolom, hogy háromezer év alatt nem felejthet ennyit az emberiség. Lehetetlennek tartom, hogy egy ilyen felfedezés, mint a halhatatlanságot okozó gyógyszer feledésbe merülhet.

- Lehet, hogy igaza van. Ebbe még nem is gondoltam bele... - Mondtam eltűnődve.

- Uram, lenne egy kérdésem. - folytattam - Grido mit mondott önnek a Fehérekről?

- Elmondása szerint abból a faluból származik, ami a Fehérek kastélyához legközelebb található. Azt mondta, hogy a falubeliekkel megostromolták a Kastélyt, miután megtudták,

hogy mi az igazság. A Fehéreket megölték, a kastélyt pedig földig rombolták. Hosszú idő óta te vagy az első Fehér, akit látott.

- Ha szabad megkérdeznem, most mi a szándéka velem?

- Veled? Először is ismertetem a történeted a legénységgel. Aztán majd ők döntenek. Én szívem szerint a hajón hagynálak, hiszen bölcsességed sok mindenben segíthet nekünk. Este majd értesítelek a legénység döntéséről. Most pedig kérlek, hogy menj vissza a kabinodba - állt fel a kapitány, jelezve, hogy részéről vége a beszélgetésnek.

Aznap este boldogan vettem tudomásul, hogy a legénység a kapitány pártján volt, így a hajón maradhattam. Ezután néhány száz évet maradtam a kalózoknál, több mint ötven hajó száznál is több kapitánya alatt szolgáltam. Jól éreztem magam, mégis úgy éreztem, hogy el kell hagynom őket; az ok igen egyszerű volt: úgy éreztem, már túlságosan tisztelnék. Az éppen aktuális kapitány (bölcsességben Hryja méltó utóda) ha nehezen is, de engedélyezte kérésém: a több mint fél évezreddel azelőtt elhagyott öbölben partra tett, ezáltal elváltak útjaink. Ha jól tudom, a kalózokat néhány évtizeddel később a kereskedőflotta megsemmisítette.

Amikor partra szálltam meglepve tapasztaltam, hogy bár mikor elhagytam, akkor part teljesen néptelen és kihalt volt; visszatértemkor mégis egy kisebb város helyezkedett el a tenger mentén. A város megcsodálása után betértem egy boltba, ahol a kalózoktól kapott pénzből felszerelést vásároltam magamnak: sátrat, hátizsákot; mindent, amire szükségem lehet, térképet is. Igen, térképet, hiszen azt is lehetett kapni. A térképet megcsodálva boldogan vettem észre, hogy nincs szükségem tevére, hiszen a part mentén olyan gyakran vannak városok és falvak, hogy akár gyalogszerrel is mehetek. Ennek megfelelően másnap gyalog indultam el északra, hiszen időm az volt bőven. Boldog voltam és felszabadult, oly sok idő után először nem gondoltam öngyilkosságra: a sokat fejlődött világot akartam megismerni, hiszen végre lehetőségem volt arra, hogy szabadon járjak-keljek, már senki nem emlékezett a Fehérekre.

Nem fogom részletesen leírni vándorlásom minden állomását, inkább csak a fontosabb élményeket akarom részletezni. Itt elsősorban azokra az élményekre gondolok, amelyek az emberekkel, az emberiséggel kapcsolatban értek engem alig háromezer éves utazásom folyamán.

Azt hiszem, az első tulajdonság, amit az emberekben ekkor észrevettem, az a bizalmatlanság és a félelem volt: féltek mindentől és mindenkitől, ami ismeretlen volt. Félték, hisz nem ismerték. Tartottak tőlem is, hiszen nem ismertek. Bár arra számítottam, hogy nem kell túl sok felszerelést magammal vinnem (hisz majd a falvakban beszerezem mindazt, ami kell); mégis csalódnom kellett: a falvak többségében az emberek elhúzódtak tőlem, a többség még beszélni sem akart velem, így nem volt alkalmam, hogy bemutatkozzak. Rájöttem: ha valamit el akarok érni, akkor csak akkor lehet sikerem, ha van valaki a faluban, aki segít nekem, mert egyedül nincs esélyem.

Talán a legfurcsább számomra az volt, ahogy a körülöttük levő világot próbálták megismerni. Mivel akkoriban az embereknek egyszerűen nem volt olyan felszerelésük, amivel megismerhették volna a Föld történelmét (azt a történelmet, amit Hryjának nem mertem elmondani), így úgy segítettek magukon, hogy kitaláltak valamit, és ezt a valamit úgy terjesztették, mint igaz, nyilvánvaló tény. És ezt a valamit úgy hívták: Isten. Nem tudom, hogy ki volt az, aki kitalálta azt a mesét, amely szerint az egyetlen nagy Isten teremtette az egész világmindenséget, és hogy ez az Isten irányítja minden lépésünket. Nem tudom, pedig az idők folyamán igen sok embertől kérdeztem meg. Az emberek legtöbbször ugyanazt felelték: a papoknak tudniuk kell, hiszen a papok a legbölcsebb emberek. Néhány pappal sikerült közelebb ismeretségbe kerülnöm, mind azt mondta, hogy a szent könyvekből veszik a tudásukat. Azt, hogy ki írta a szent könyveket, azt senki sem tudta.

Én csak nevettem az egészen, hiszen még éltem akkor, amikor az emberek vakon követték a Fehéreket, és ők maguk végeztek ki mindenkit, aki megkérdőjelezte a Fehérek isten-

voltát, vagy más Istenben hitt. Úgy gondolom, az embereknek szükségük van a vallásra, mint valamire, ami megmagyarázza azokat a dolgokat, amelyekre nincs logikus magyarázat.

Viszont a vallás sajnos túlnőtt ezen a feladatán: az első csoportosulások egy falun belül vallási okokból jöttek létre, az egyik vallás hívői gyűlöltek a másik csoport tagjait, és viszont. Májig nem értem, hogy miért és hogyan alakult ki az emberi fajban ez a tulajdonság, de az mindenestre figyelemre méltó, hogy talán ezek voltak az első dolgok, amiket mindig biztosan észrevettem egy emberen: a bizalmatlanság és a gyűlölet. Igen, szerintem minden ember bizalmatlan a többi emberrel szemben. És most már nem csak a vallási okokra gondolok: ahogyan az idő telt, az egyre több ember egyre kevésbé bízott egymásban.

Míg a Fehérek idejében az egy faluban lakó összes ember ismerte és tisztelte egymást, addig az idő múlásával azt vettem észre, hogy egyre több olyan falu volt, ahol a birtokokat magas, áthatolhatatlan kerítés veszi körül: az emberek ugyanis nem bíztak egymásban. Egy ember alig néhány másik embert fogadott bizalmába, s ezt a néhány embert úgy hívta: barát.

Őszinte barátsággal ritkán találkoztam hosszú életem folyamán, a barátság sokszor csak rövid életű volt, hiszen nem valós érzelmek, hanem érdek állt a háttérben. A legfurcsább az volt, hogy néha akár több év is eltelt, amikor kiderült, hogy a két barát valójában csak színjátékot művelt, egyik sem a valóságos arcát mutatta a másiknak. Ez a második dolog, amit egy embernél észre lehet venni: a színjátszás. Az emberiség nagy része ugyanis más-más arcát mutatja a barátjának, a testvérének, az édesanyjának, vagy éppen - a házastársának.

Ugyanis amikor egy férfi és egy nő úgy érezte, hogy ők nagyon szeretik egymást, akkor megházasodtak - ez így volt a Fehérek idejében is. De a Fehérek idejében nem volt ekkora színjátszás, így nem voltak annyira nevetségesek a házasságok, mint amennyire feleslegessé váltak később. Ahogyan én észrevettem, az embereknek csak nagyon kis hányada találta meg az igazi boldogságot a házasságon belül - a legtöbb házasság ugyanis csak a színjátszáson (vagy az anyagi érdekeken) alapult, és amikor az egyik félnek elege lett a színjátékból, akkor a házasság csődbe ment, és elkezdődtek a veszekedések.

Nos, szerintem ebben a legjobb az emberi faj: veszekedni, verekedni, egymást szidni: ezek azok a dolgok, amelyekben minden ember profi. A házastársak például mindent egymás fejéhez vágdosnak, minden sérelmüket a másik hibájaként róják fel. Mindeközben egyik fél sincs tekintettel arra, aki ezeknek a vitáknak a legtöbbször a legnagyobb vesztese: a gyerekről van szó.

Ugyanis minden ember szeret gyereket csinálni (talán a veszekedés után ez a kedvenc időtöltésük), de a gyereknevelésben az egész világon az összes állat közül az ember a leggyengébb. Míg egy róka addig szereti és neveli kicsinyeit, amíg azok saját erejükből is el tudják magukat látni, addig sok ember a gyereket egyáltalán nem szereti - pedig ha valakinek, akkor egy gyereknek igazán szüksége lenne a szeretetre. Hiszen ha nem kap szeretetet, akkor belőle is csak egy olyan érzéketlen tucatember válik, mint amilyenek a szülei.

Az ember szeret szeretni. Legalábbis szeretne szeretni. Minden futó szimpátiát szerelemként fog fel: ennek köszönhető az oly sok csonka család, és az oly sok, érzelmileg sérült gyerek. Az ilyen gyerek pedig magába fordul, és nem fogja kimutatni érzéseit: minden dühét, minden bánatát magába fojtja, és emiatt szörnyű lesz az élete. Nem is csak azért, mert nincs senki, aki szereti, hanem azért, mert szülei (akik miatt ilyen emberré vált) azt hiszik, hogy megértik gyermeküket, pedig valójában egyáltalán nem ismerik. Nem ismerik, hiszen nem tudják, hogy mire gondol, mit érez. Nem értik, hiszen sohasem szerettek.

Bonyolult egy szerkezet az emberi agy. Mivel a szeretet megszűnt, mint érték, ezért más értéket keres magának: ez a pénz. Míg egy állatnak elég annyi élelem, amitől jóllakik, addig az embernek többször annyi kell; egyrészt, hogy jóllakjon, másrészt, hogy a maradékot eladhassa. Az emberiség legszörnyűbb találmánya talán a pénz volt, hiszen oly sok ember halt meg miatta, vagy pont a hiánya miatt. Az emberiség történelme folyamán nagyon sokszor fe

jezték ki pénzzel az emberélet értékét, ez pedig nem jó. Fontosabb lett a pénz, mint a szeretet - sokaknál már többet ért a gazdagság, mint a szerető család.

Az ember mindenre képes a pénzért, az anyagi értékekért: Néhány héttel a partraszállásom után láttam először háborút a szárazföldön: két szomszédos falu lakói ugrottak egymásnak a két falu közötti termőföld birtoklási jogáért. Az egyik falu nyert, így a termőföld az övéké lett, a vesztes falu lakói pedig elvándoroltak, hiszen nem akartak éhen halni. De ez még csak a kezdete volt a vérontásnak: háromezer év alatt rengeteg háborút láttam, rengeteg háború elől menekültem, hiszen én magam (Ekma esete óta) irtóztam a gyilkosságoktól. A háborúkról ezért nem akarok írni, pedig az emberi faj történelmének nagy része a háborúk történelméből áll, merthogy háború az mindig volt valahol.

A háborúkban mindig kitűnt egy ember a sokaság közül: ő volt a hős. Számomra elég furcsa, hogy általában a legnagyobb gyilkosok, a legaljasabb katonák voltak ezek a köztisztviseltekben álló emberek, de a köznép ettől függetlenül mégis hitt bennük. Talán azért, mert bennük látták a védelem megtestesítőjét, nem tudom. Ezekből a hősök közül gyakran lettek vezetők, így talán már érthető, hogy miért volt állandóan háború.

Számomra mindig furcsa volt az emberek viszonya ezekhez a vezérekhez. Nem értettem, hogy miért fogad el valaki egy olyan embert vezetőnek, akinek minden vágya az, hogy még több pénzt, még több földet szerezzen népének, de inkább magának. Ezek a vezérek általában rövid ideig voltak uralmon, hiszen mindig jött egy újabb hős, aki mögött több katona állt, így le tudta taszítani a trónról a másikat.

Nem igazából értettem, hogy miért ragaszkodik annyira a nép ahhoz, hogy valaki vezesse. Nekem már ekkor eszembe jutott a népuralom, de ennek a rendszernek az ideje csak később jött el. Egy tökéletes ötlet volt a demokrácia, de sajnós az embereknek ezt is sikerült elrontaniuk. A demokrácia sem igazi demokrácia volt, hiszen nem a nép döntött, hanem a nép által kijelölt személy vagy személyek, akik annyiban mindenestre hasonlítottak korábbi "vezér" elődeikhez, hogy éppoly görcsösen ragaszkodtak hatalmukhoz, mint a régi vezetők. Ennek természetesen megint háború volt a következménye.

A történelem folyamán háború háborút követett, vezető vezetőt váltott egymás után, és bizonyos időközönként mindig volt egy ember, akiből "A nagy Vezér" lett. Ezek voltak azok az emberek, akik jellemük vagy hadseregük segítségével korlátlan hatalomra tettek szert, és ezt arra használták fel, hogy országukat mind nagyobbá és nagyobbá tegyék. Talán az ilyen vezetők iránti vágy hajítja az embereket, nem tudom. De az biztos, hogy az emberiségnek mindig szüksége van egy vezetőre, akiben hihet. De az ilyen Vezérek mások voltak: haláluk után továbbra is köztisztviseltekben álló személyiségek maradtak, nemzedékek sora emlékezett meg csodálatos haditetteikről, csodatételeikről. Őt emlegették, mint az erőt, aki majd visszaszerzi az ország becsületét, hiszen egy Vezér halála után az általa teremtett birodalom rövid idő alatt összeomlott.

Az ilyen Vezér pedig már nem egyszerű ember volt: Istenné vált. Az emberek áldozatokat mutattak be neki, imádkoztak hozzá. Egyszerű emberből hatalom és siker segítségével Isten lett. Éppen úgy, mint a Fehérek: ők is hatalom segítségével tettek szert erre a tiszteletre. Háromezer éves vándorlásom során egyre inkább rádöbbentem, hogy a történelem végtelen. De az idő vonala nem végtelen egyenes, hanem egy kör. Ahogy egy kör önmagába tér vissza, úgy ismétli a történelem önmagát egymás után. Ez a tudat egy idő után ismét azt szülte, hogy az "ebből elég" gondolat lett úrrá rajtam: ismét öngyilkos akartam lenni. De bátorságom, erőm még mindig nem volt hozzá - továbbra is féltettem nyomorúságos életemet, s így éltem éveimet, egyiket a másik után.

Magam sem tudom, hogy mi tartott életben a nehéz pillanatokban. A lehető legveszélyesebb dolgokat csináltam, mindent kipróbáltam, amit normális ember nem mert volna; kerestem a halált... De a halál nem talált meg, amikor meg választanom lehetett, akkor mindig az élet mellett döntöttem: mindig megfogtam a biztosítókötetet.

Nem is igazából észleltem az elsuhanó éveket, s néha szinte meglepődtem, hogy milyen fejletté vált az emberek világa. Mert az emberek a háborúk közben fejlődtek, egymás után fedeztek fel olyan dolgokat, amelyekkel életüket könnyebbé teheték. Felfedezték például az elektromosságot, amit én a Fehérek között már réges-régen ismertem, s amelyet az emberek csak kétezer évvel a Fehérek után tanultak meg használni.

Ekkor jutott eszembe az, hogy hogy lehetséges, hogy az emberiség csak ekkor fedezte fel azokat a dolgokat, amelyeket a Fehérek korában mi már régóta használtunk. Nem értettem, hogy a Fehérek hogy használhattak olyan dolgokat, amit az emberek csak most fedeznek fel. "Talán mégis igaz az Isten-lét?" - Kérdeztem magamtól, de gyorsan elhessegettem ezt a gondolatot, és inkább azokra a könyvekre próbáltam visszaemlékezni, amelyeket a Fehérek titkos könyvtárában olvastam.

A könyvekben le volt írva a Föld keletkezésének csillagászati történelme, az evolúció alaptételei, az emberi faj kialakulása, minden. Az egyik könyv az emberek történelmével foglalkozott, de így utólag belegondolva már összevisszaságnak tűnt az egész. A könyv azzal az idővel foglalkozott először, amikor Ekmának a tudós beadta a szérumot, így az azelőtt történekről semmit sem tudok. Ekkor döbbsentem rá arra, hogy ha az emberek egymás után fedezik fel a Fehérek által már ismert dolgokat, akkor lehetséges, hogy a szérumot is felfedezik, akkor pedig a Fehérek történelme is megismétlődik... Eldöntöttem, hogy nem hagyom, hogy az emberiség újra létrehozza ezt az "Isten-kasztot", minden örömmel azon leszek, hogy megakadályozzam a szérum felfedezését. Már volt célja az életemnek, így egy ideig megint nem gondoltam az öngyilkosságra.

Teltek-múltak az évek, én buzgón olvastam a tudományos folyóiratokat, hogy azonnal értesüljek róla, ha valami fontos történik. Már-már azt hittem, felesleges az aggodalmam, amikor egy nap mégis megtörtént az, amitől tartottam. Egy tudós bejelentette, hogy elmélete szerint lehetséges megállítani a sejtek öregedését, és erre hamarosan egy embereken tesztelhető kémiai vegyületet is elő fog állítani. Tudtam, nem szabad, hogy újra megtörténjen: meg kell állítanom a vegyület előállítását, így gyorsan felkerestem a cikkben említett kutatóintézetet, s a számomra oly fontos tudóst, akit Dr. Vharnak hívtak.

- Üdvözlöm, doktor - köszönöm, miután hosszas egyeztetés után végre sikerült találkoznom vele.

- Üdvözlöm. Örülök, hogy találkoztunk. Az intézet vezetője már igen sokat elmesélt ön-ről, Dr. Ermo; már-már úgy érzem, régóta ismerjük egymást. A táskáját rakja csak ide a sarokba! A találkozásunk okát viszont eddig nem volt hajlandó elárulni, csak azt mondta, hogy nem fogjuk megbánni, ha találkozunk. Nos, nekem már elárulja idejövetele célját? - kérdezte a vézna, magas, szemüveges orvos. Sokáig néztem. Vajon ilyen lehetett az előző szérum feltalálója is?

- A legújabb, ön által felfedezett vegyületről van szó. Érdekelne néhány részlet. Például az, hogy a kísérletek eredményei mit mutatnak.

- Szóval ez a helyzet... - Mosolyodott el Vhar. Látszott rajta, nem lepte meg kérdésem.

- És ez... Mennyit ér meg önnek? - kérdezte sejtelmesen mosolyogva. Szemében kapzsiság látszott, oly sok év alatt már pontosan ismertem az ilyen nézést.

- Elég sokat ahhoz, hogy önnek a hátralevő életében arany élete legyen. Igen gazdag vállalkozók állnak mögöttem.

- Nos, ebben az esetben... Kérem, kövessen! - mondta a doktor, s elindult a laboratórium felé. Miközben bemutatta a kísérleti állatokat, folyamatosan beszélt a szérum felfedezéséről. Kiderült, hogy már az egyetemi tanulmányai alatt felfigyelt a sejtek öregedésének bizonyos szabályosságára, és már akkor arra gondolt, hogy valahogyan biztos meg lehet akadályozni ezeknek a szabályosságoknak a kialakulását. Évek hosszú munkája után végül is sikerült egy halhatatlan tulipánt létrehoznia, máig ez a legelső dolog, amit megcsodál, ha belép a laboratóriumba.

A labor egyébként tömve volt mindenféle állattal, mindegyik a szer egyik kísérleti alanya, Vhar a szer pontos hatásmechanizmusát tanulmányozta rajtuk. A patkánytól a csimpánzig mindenféle állatot láttam.

- Embereken még nem próbálta ki a szérumot? - kérdeztem

- Nem, még nem - mondta, miután megkönnyebbülten töröltem meg homlokomat. A doktor valószínűleg félreértett, mert így folytatta:

- De nyugodjon meg, ez már csak idő kérdése. Az intézet most tárgyal az állam vezetőivel, hogy engedélyezzék, hogy halálraítélt fegyenceken kipróbáljam a szérumot. Nekik már úgymint mindegy.

- És mit gondol, ez nem túl veszélyes?

- Veszélyes? Mi? - kérdezett vissza meglepődve Vhar.

- Az, hogy ilyen hatalmat ad egyes emberek kezébe. Nem gondolja, hogy a legjobb lenne elfelejteni a szérumot? Az ember kezébe nem szabad ilyen veszélyes fegyvert adni! Nem tudhatjuk, hogy a halhatatlanság milyen hatással lesz az emberiség történelmére. Mondja meg őszintén, milyen következményei lesznek annak, hogy egy halálraítélt fegyencet halhatatlanná tesz?

- Következmények? Nem lesznek semmilyen következmények! A lényeg most az, hogy ezzel a szerrel mit érhetünk el! - érvelt Vhar.

- A halhatatlanság isteni kiváltság. Mit gondol, van jogunk arra, hogy Istent játszunk? - próbáltam meg az érzelmeire hatni, de melléfogtam: Vharnak, mint oly sok embernek, nem voltak érzelmei.

- Istent játszani? Nem, uram, én nem játszom az Istent! Az ember maga az Isten, én csak megerősítem az embereket ebben a tudatban!

- Rendben van, uram, ezzel az érveléssel nem tudok vitatkozni. Már csak azt szeretném megkérdezni, hogy egyedül fejlesztette-e ki a szérumot?

- Igen, persze!

- Tehát senki más nem ismeri a szérum részletes felépítését?

- Senki! A szérum csak az enyém! - kiáltott fel Vhar.

- A laboratóriumon kívül tárol kísérleti anyagokat?

- Nem! - válaszolta dühösen - De miért kérdezzet annyi?

- Semmi különös, csak biztosra akarok menni - mondtam, majd elővettem a kabátom alól a pisztolyomat, és lőttem. Vhar eldőlt, mint egy zsák. A fegyvert - az emberiség "tökéletes" találmányát - odadoztam Vhar mellé, és elkezdtem a táskám tartalmával foglalkozni. A bomba sértetlen állapotban volt, tíz percre állítottam, majd elsiettem.

Tíz perc múlva óriási robbanást hallottam a labor felől, s boldogan csodáltam meg az intézet romjait, amikor repülőgéppemmel elrepültem felette. "Nem lesznek új Istenek" - gondoltam magamban.

A tábortűz csendben lobogott, gyéren megvilágította a két ember arcát. Mindketten csak ültek, s hosszú ideig nem szóltak egymáshoz.

- Ennyi, uram? Vége? - szólalt meg egy idő után Joha.

- Nem, barátom... Úgy érzem, hogy a lényeg még csak most következik.

- A lényeg? Mi fog ezután következni, hadvezérem? - kérdezte Joha. Zicy elmosolyodott, ránézett hű barátjára, majd megszólalt:

- Ne hívj hadvezérnek, ugyanolyan ágrólszakadt vándor Niizma vagyok, mint te.

- Ne térj ki a válasz elől! Mit üzen a Fehér?

- Azt majd holnap megtudjuk. A többi a vendégünknek is hallania kell. De az, amit ebben a fejezetben leír, az igen elgondolkoztató. Az emberiséget mentette meg azzal, hogy megölte a tudóst, de a kérdés az, hogy mi emberek vajon megérdemeljük-e azt, hogy meg

mentsenek. Na mindegy, ezen ráérünk később gondolkozni, most aludjunk. Holnap fontos feladat áll előttünk. - Fejezte be a párbeszédet a volt Niizma vezér, s maga is aludni tért. Joha még egy ideig nyugtalanul forgolódott, majd ő is elaludt.

Másnap reggel már hajnalban felkeltek mind a ketten, elrejtették felszerelésüket, s gyorsan elindultak a királyi város felé. A városba érve elvegyültek a forgatagban, s így minden gond nélkül jutottak át az őrségen.

A katonák egyébként sem figyelték, hogy ki halad át a kapun, hiszen nem kellett vesélytől tartani. A Niizmákat már több mint két éve megsemmisítették, s azóta béke honolt a Dzah királyságban. A papok Tain vezetésével (aki Aeh és főpap volt egy személyben) buzgón figyeltek a nép lelkivilágára, és kegyetlenül megakadályozták minden lázadást. Mindeközben a nép nem is igazából gondolkozott lázadáson, hiszen Tain látszólag az ő javukat szolgálta. A város rejtett zugaiban ugyan arról sugdolóztak az emberek, hogy a papok hatalmukat csak úgy tartják fenn, hogy mindenkit kivégeznek, aki ellenáll; ezeknek a feltételezéseknek azonban a többség szerint semmi alapja nem volt.

Hiszen miért is hitte volna el akárki ezeket a kósza híreszteléseket, amikor mindenki jól élt: az éhezést senki sem ismerte, a papok pedig minden hónapban rendeztek valamilyen mulatságot, amelynek keretében az emberek szórakozhattak egyet és jóllakhattak azokból a finom ételekből, amit a papok királyi pénzből vásároltak. Az aznapi program például kivégzés volt, két gyilkoson és nyolc vallástagadón hajtották végre az ítéletet. Joha és Zicy is ebből az alkalomból érkezett a városba, bár őket nem a kivégzések érdekelték, csak ki akarták használni a forgatagot arra, hogy elrabolják Tain-t. Már több mint fél éve szőtték terveiket, így minden lehetőségre felkészültek.

A terv a következő volt: miután a tíz kivégzés megtörtént, Tain szokás szerint odamegy a halottakhoz, és mint főpap egyházi kegyben részesíti a kivégzetteket: engedélyezi a lelkük számára, hogy belépjenek az Aehma világába, hiszen bűnükért már meglakoltak. Mikor Tain befejezi beszédét azzal, hogy "És szolgáljátok ott az Aehmát tisztességgel!", akkor Zicy (mint az egyik hóhér) azt mondja a főpapnak, hogy az egyik nemrég elfogott vallástagadó rab igen furcsa, valószínűleg sátáni jeleket visel magán, ezért kéri, hogy a főpap személyesen vizsgálja meg a kérdéses embert.

A kivégzés napján minden pontosan a terv szerint történt.

- Milyen jelek? - kérdezte Tain.

- Nem tudom, óh, Aeh - mondta a teljesen elmaszkírozott Zicy -, de ha jól emlékszem, akkor a Niizma háború idején láttam ilyen jeleket.

A "Niizma" szó hallatára Tain-t óriási düh szállta meg, s már tényleg kíváncsi volt arra, hogy kiről van szó. A börtönbe érve Zicy egy szűk folyosóba vezette a főpapot, ahol az emberek csak egymás után tudtak közlekedni. Miután Zicy és a főpap átjutott a folyosón, a Niizma vezér villámgyorsan bezárta a vasajtót, ezzel Tain testőrségét a szűk folyosóba zárta, mivel Joha a másik oldalon már korábban eltorlaszolta azt.

Tain egy pillanat alatt rájött, hogy mi történt, de egyedül semmit sem tudott tenni.

- Ki vagy és mit akarsz? - kérdezte.

- A nevem Zicy, szerintem ismerjük egymást... De ne vesztegessük az időt beszélgetéssel, sietnünk kell. - mondta a Niizma, majd egy villámgyors ütest mért a főpap fejére, amitől az elájult. A magatehetetlen Taint pokrócba csomagolta, majd elindult a börtönlabirintus másik kijárata felé, ahol már két felszerszámozott lóval várta őt Joha. Zicy a főpapot maga elé fektette a nyeregben, majd elindultak a városkapu felé. Sietniük kellett, nehogy Tain elrablásának a híre megelőzze őket. Az örök minden kérdés nélkül kiengedték őket, miután észrevették Zicyn a hóhérruhát. Minden bizonnyal azt hitték, hogy Tain egyike az éppen kivégzetteknek. A tábornok kerülő úton közelítették meg, mire odaértek, Tain már éledezni kezdett.

- Üdvözlöm az utolsó Niizma táborban, óh, Aeh - mondta nevetve Joha, miközben a főpapról levette a pokrócokat. Tain láthatólag ideges volt, de nem szólt egy szót sem.

- Nyugodj meg, még nincs szándékomban megölni téged - mondta Zicy -, csak fel akarok neked olvasni egy részt a Fehér könyvéből.

- Mi??? A Fehér... Nálad vannak az iratok? - kérdezte megrökönyödve Tain.

- Igen, nálam vannak. És mint a Niizma tudósok utolsó képviselője, folytattam a fordítást. A véleményedre vagyok kíváncsi. Hallgasd! - mondta Zicy, és belekezdett az olvasásba.

A KÖR BEZÁRUL

Sajnos azonban a fejlődésnek nem lehet gátat szabni, így néhány évtized múlva egy másik tudós fedezte fel a szérumot, neki is ugyanaz a sors jutott, mint elődjének. Az elkövetkező néhány évszázadban körülbelül öt tudós jutott el odáig, hogy a szérumot létrehozhatta volna, de én egyiknél sem hagytam, hogy munkáját befejezhesse. Később is csak azért nem volt új felfedezés, mert a tudósok inkább olyan kutatásokat végeztek, amelyek eredményeként esetleg könnyebbé válhat az élet a Földön, hiszen akkoriban a tiszta levegő és a tiszta víz már szinte ismeretlen fogalmak voltak.

Ennek ellenére azért mégis volt egy ember, aki az öregedésellenes szer kifejlesztésén dolgozott. Miután tudomást szereztem próbálkozásairól, már utaztam is, hogy megakadályozzam azt, hogy sikerrel járjon. A gyilkosság és a bomba beállítása után éppen a laborból siettem kifelé, amikor találkoztam valakivel.

- Muin! - kiáltottam rá a volt Fehér rendtestvérre. Muin rámnézett, és láthatólag megpróbált megkeresni több ezer éves emlékezetében.

- Ermo... - szólalt meg végül.

- Hát megismersz? Mit akarsz te itt?

- Ide, ebbe az intézetbe jöttem, hogy beszéljek egy tudóssal, aki itt dolgozik.

- A Riithmával kísérletező tudósra gondolsz? Ha igen, akkor csak dolgozott - javítottam ki. - Meghalt. Megöltem.

- Már megint te! - mosolyodott el. - Már harmadszor előzől meg!

- Tudod jól, hogy nem akarom, hogy a Fehér rend újra létrejöjjön. Most viszont gyere velem, mert mindjárt robban a bomba! - mondtam, ő pedig (máig nem tudom, hogy miért) követett. Miután felszálltunk a repülőgépre, újra beszélgetni kezdtünk. Furcsa egy beszélgetés volt: bár egymás mellett ültünk, Muin végig csak maga elé meredt, nem nézett a szemembe.

- Hogy vagy? - próbáltam meg elkezdni a diskurzust.

- Megvagyok - válaszolta hosszú idő után Muin.

- Ennyi? Majdnem ötezer év telt el utolsó találkozásunk óta, és te csak ennyit mondasz?

- kérdeztem felháborodva. Muin elmosolyodott, majd ezt mondta:

- Ötezer év... Nem tudod, hogy milyen kicsi idő az...

- Kicsi? Már idősebb vagyok, mint Ekma volt!

- Ki? - kérdezte a volt rendtestvér, mintha nem ismerné a nevet. Egy ideig gondolkodott, majd megnyugodva folytatta:

- Ja, igen. Ekma... Az még odébb lesz, amikor olyan idős leszel, mint amennyi a rendfőnök volt, amikor megölted.

- Miért? Háromezer éves korában halt meg, én most majdnem hatezer vagyok. Majdnem kétszerannyi.

- Tévedsz. A rendfőnök talán három-négyszázezer éves lehetett, amikor megölted.

- Mi??? - kérdeztem megdöbbenve. Nem találtam szavakat. Háromszázezer???

- Az... Hogy lehet???

- böktém ki végül. Muin elmosolyodott, majd belekezdett:

"A Fehérek története hosszú... Hosszabb, mint azt te valaha is gondoltad. És más, mint ahogy azt te tudtad. Az még igaz, hogy egy tudós hozta létre a Riithmát, és vele a Fehéreket.

De ez nem háromezer, hanem körülbelül háromezrezer évvel ezelőtt történt. Ez a tudós nem egy, hanem öt fegyencen próbálta ki a szérumot. A fegyenceket életkoruk alapján választotta ki: a húszéves volt Hame, a harmincéves Vraty, a harmincöt éves Muin, a negyvenéves Uruch, az ötvenéves pedig Ekma. Nem tudom, hogy a tudós miért választott így, de mind az ötüinknek megvolt az a furcsa betegsége, amit már te is ismersz. Ezek a fegyencek idővel híresek lettek, híresebbek, mint a tudós. Az is igaz, hogy a tudós meghalt. Azt, hogy ki ölte meg, nem tudom, valószínűsítem, hogy Vraty volt, Ekma parancsára. Az idő múltával az öt halhatatlannak eleget lett a körülöttük levő felhajtásból, így eljátszották, hogy öngyilkosok lesznek, pedig valójában egy isten háta mögötti erdőbe vonultak vissza az emberek kíváncsisága elől.

Az évek teltek-múltak, az emberek pedig már nem a Fehérékkel voltak elfoglalva, hanem egymással: egyre gyakoribbak voltak a háborúk, és egyre valószínűbb volt, hogy az emberiség sikerrel fog járni, és ki fogja irtani önmagát. Ezt észrevéve Ekma úgy döntött, hogy a Fehérek nem fognak meghalni, túléljük a többi embert, ezért körülbelül tízezer másik emberrel egy bunkerbe vonultunk vissza, amely ellen tudott állni minden, az ember által készített pusztító szerkezetnek.

Nem lehettem több ezer évesnél, amikor bekövetkezett az, amitől mindannyian tartottunk: kitört az utolsó háború. Ez a háború nem volt nagyon hosszú, mindössze két-három hónapig tartott. Ez idő alatt az emberek körülbelül öt-hatszáz atombombát vetettek be egymás ellen, aminek következtében senki sem maradt életben a Földön, csak azok, akik előrelátóan olyan bunkerekbe vonultak vissza, amely ellenállt az atombombáknak. Talán két-háromezrezer év telt el, de lehet, hogy több is, nem tudom. A bunkerkomplexumban egyre szaporodtak az emberek, és mi (az öt Fehér) egyre nagyobb tiszteletben részesültünk. Talán már ekkor istenek voltunk, nem tudom.

Még ma is boldogan emlékszem arra a napra, amikor Ekma bejelentette, hogy a sugárzásmérő szonda már tartósan azt jelzi, hogy a felszíni sugárzás megszűnt. A bunkert elhagyva boldogan fürödtünk a napfényben, élveztük, hogy ismét a természetben élhetünk. A bunkert eltemettük, máig nem tudom, hogy hol lehet. Ekma terve az volt, hogy a segítségünkkel megmenekült emberekkel újra benépesítjük a Földet, de ezúttal figyelünk arra, hogy a korábbi hibákat ne kövessük el.

Ennek megfelelően az emberek a mi segítségünkkel igen gyorsan fejlődtek, mi pedig sajnós átestünk a ló túloldalára: már-már mi is elhittük, hogy istenek vagyunk. Ahogy azt te is mondtad, kihasználtuk az emberek hiszékenységét.

A bunkert mind az öten túléljük, Ekma viszont úgy gondolta, hogy ez túl kicsi létszám, így gondoskodott róla, hogy a rend létszáma huszonöt legyen. Figyelt a külsőségekre is: ekkor hozta létre a Fehér-kultuszt, ekkor dőlt el, hogy a kinézet szabja meg azt, hogy valaki a rend tagja lehet-e, vagy sem.

A legelső Fehér-csoportból mind az öten éltünk akkor, amikor téged kiválasztottunk, az árulásod után azonban egyedül maradtam. Hame ugye kilépett, Ekmát leszúrta Miik, ezután Uruch és Vraty megpróbált megölni titeket, de végülis ők haltak meg. Így az öt legelső Fehérből már csak én vagyok életben, ezért most én vagyok Ekma, vagyis a legöregebb Fehér. Te pedig Hame vagy, az ötödik.

Ugyanis Miik vezérletével az emberek lerombolták a kastélyunkat, és sajnós csak négyüinknek sikerült megmenekülnünk. Nem tudtam, nem gondoltam, hogy életben vagy."

Nem jutottam szóhoz Muin-Ekma beszéde után. Íme, fellibbent a fátyol a Fehérek utolsó családja elől is. Mégis igaza volt Hryjának: Ekma nem háromezer éves volt, amikor Miik leszúrta. Háromezrezer év... Nem tudtam felfogni ezt a számot.

- Miért mondtad ezt el nekem? - kérdeztem.

- Meg akarlak kérni, hogy tarts velem.

- Hova???

- Hát a bunkerbe - mondta Muin, mintha ez magától érthetődő lenne.

- Bunker... Úgy gondolod, hogy újra háború lesz? - kérdeztem félénken. Muin beszélgetésünk folyamán először a szemembe nézett, majd megszólalt:

- Tudom! Tudom, hogy háború lesz. A legelső Ekma megmondta, hogy ez lesz. "Nélkülnünk az emberiség újra kiirtaná magát. A mi feladatunk az, hogy ezt megakadályozzuk!" Mindig ezt szokta mondogatni.

- Akkor is, amikor megölte a családot, akik Miiket befogadták?

- Miik elárult minket az embereknek. Őt is meg kellett volna ölni, akkor most nem lenne ilyen probléma, hogy menekülnünk kell az atombombák elől.

- És akkor... Mi a terved? - kérdeztem Muintól.

- Számításaim szerint körülbelül ötszáz év múlva fog elkezdődni az a háború, amely elől a bunkerbe kell menekülnünk. A terv egyszerű: ugyanazt fogjuk tenni, amit Ekma tett, s amit én már egyszer túléltem. Kiválasztunk néhány ezer embert, és mindannyian, mint egy kisebb város, a föld alá költözünk, és ott élünk addig, amíg ez az átkozott háború be nem fejeződik, és a sugárzás meg nem szűnik. Azután kijövünk a Föld alól, és újrakezdjük. Akkor már kétszázrannyi tapasztalatunk lesz, így tényleg a tökéletes emberiséget fogjuk létrehozni.

- Tökéletes emberiség... - gondoltam magamban - Álom... Az ember tökéletlen... Én négyezer év alatt észrevettem, hogy az emberi faj genetikailag képtelen arra, hogy jó legyen, de Muinnak négyszázezer év is kevés volt erre... Most mit tegyek??? Ha nemet mondok, akkor én is meghalok, mint a többi ember, és ők minden akadály nélkül létrehozhatják a tökéletes emberiséget, amelynek csak egy tulajdonsága lesz: vakon követi a Fehéreket. Nem, ezt nem engedhetem meg.

- Döntöttem: csatlakozok hozzád! - böktém ki végül.

- Rendben van, örülök neki. Viszont azt védd az eszedbe, hogy négy másik Fehér lesz veled a bunkerben, így semmi esélyed sincs arra, hogy azt tedd velem, mint a rendfőnökkel. Figyelni fogunk rád!

- Nyugodjatok meg, eszem ágában sincs azt tenni veletek, mint Ekmával - hazudtam szemérmetlenül Muin szemébe, aki ezt szerencsére nem vette észre.

Néhány évtized múlva a bunker már teljesen készen állt arra, hogy többszázezer évig otthonául szolgáljon egy városnyi embernek. Muin azt mondta, hogy még ráérünk egy pár évszázadig, de tévedett: alig ötven év telt el a bunker létrejötte óta, amikor kitört a háború. Gyorsan kellett cselekednünk, de szerencsére még időben bezártuk a bunker két méter vastag külső ajtaját, majd egymás után ugyanezt tettük a hasonló méretű zsilipajtókkal is. Több mint ötszáz méter mélyen volt lakhelyünk, s amikor az utolsó ajtó is bezárult, a bunkerváros főterénél összegyűlt hétezer ember mind ugyanezt gondolta: meddig maradunk itt?

Az öt Fehérnek vezető szerep jutott a föld alatti városka életében: az emberek tiszteltek minket, hiszen mi tettük lehetővé, hogy idejöjjenek. A négy városrész vezetését kaptuk feladatul, míg Ekma (én is így hívtam Muint, hiszen mindenki így ismerte) a kis közösség vezetőjévé vált. Én megpróbáltam megtartani eredeti nevemet, de hiába kértem, hogy hívjanak Ermonak, mindenki csak úgy emlegetett: Hame, vagyis az ötödik.

Az emberek tiszteltek minket, de Ekma úgy látszik, tényleg tanult a múlt hibáiból, és nem akarta, hogy az istennek higgyenek minket: inkább az "öreg jó barát" szerepét akarta felvenni, aki segíteni akar az emberiségen. A város lakói ezt elhitték, így mindenben szót fogadtak neki, aki "Isten után a legöregebb" volt.

Ahogy teltek-múltak az évezredek, úgy éreztem, hogy kezd elegendem lenni a bunkerből. De nem csak én éreztem így, hanem szinte mindenki. Ez természetesen az embereknél könnyebb volt, mivel egy embernek csak körülbelül száz évig kellett itt élnie, de nekünk, a Fehéréknek ez sokkal nagyobb megterhelés volt. Egymás után léptek ki a társaim, míg körülbelül százezer évvel föld alá költözésünk után már csak ketten maradtunk: Ekma és én, akit immáron mint Uruch emlegettek: én voltam a második Fehér.

Ekma természetesen próbálta bennem tartani a reményt, hogy hamarosan kiszabadulunk önként vállalt börtönünkből, de ebben önmaga is egyre kevésbé bízott. Nem akartam elhinni, de mégis megtörtént: Ekmának, a több mint félmillió éves embernek elege lett az életből. Egyre gyakrabban beszélt nekem arról, hogy mik a legfontosabb feladatok, amit neki, mint vezetőnek el kell látnia. Kezdetben nem értettem, hogy miért teszi ezt, míg egy nap Ekma bevallotta, hogy mire készül:

- Uruch... Én kilépek... - jelentette ki szomorúan

Nem hittem a fülemnek. Megpróbáltam lebeszélni tervéről, de a legöregebb embert nem lehetett meggyőzni: amit ő elhatározott, annak be kellett következnie.

- Öreg vagyok, Uruch... - mondta - Egyszerűen nem akarom még egyszer átélni azt, amit már egyszer megtettem. Nem hiszem, hogy van értelme... Eddig az hajtott, hogy megmentsem az embereket... Tökéletes emberiséget akartam létrehozni... Most már érzem, hogy ez lehetetlen... Érted, Uruch??? Megértesz?

- Igen, azt hiszem – bólintottam - Inkább azt nem értem, hogy hogyan hihetted ebben ilyen sok ideig. Az ember nem érdemli meg, hogy megmentsd. Az ember nem is akarja, hogy megmentsd. En ezt már régóta érzem.

- De... Ha már nem érdekel, hogy megmentsd az embereket, akkor miért vagy még mindig életben? - kérdezte meglepve Ekma.

- Nem tudom, hidd el, nem tudom... - mondtam eltűnődve - Korábban az tartott vissza, hogy féltem a fájdalomtól. Aztán az hajtott, hogy titeket megállítsalak. Hogy miért nem lettem öngyilkos akkor, amikor már fájdalom nélkül is ki lehetett lépni, azt nem tudom. Valahogy sosem volt hozzá bátorságom, hogy mérget használjak. Talán félek a haláltól?? Lehet, hogy így van... - mondtam eltűnődve.

- Én nem félek a haláltól... És én le fogom nyelni a méregtablettát, úgyhogy dönts: velem tartasz, és magára hagyod az embereket, vagy inkább maradsz, és te leszel Ekma, a legöregebb Fehér, aki Isten után a legöregebb.

- Nem tudom... Úgy érzem, mintha valami feladatom lenne... Nem, nem... Nem tartok veled... Én még élni akarok...

Ekma nem vitatkozott velem, elfogadta döntésemet. A saját döntését viszont nem változtatta meg, és előzetes tervének megfelelően másnap este kilépett. Hogy én miért nem követtem? Megmondom őszintén, nem tudom. Nem tudom, hogy miért éreztem azt, hogy nem szabad kilépnem... Lehet, hogy megint csak megijedtem? Lehet, hogy egyszerűen csak gyáva voltam? Nem igazából értettem meg még saját magamat sem, így nem tudok többet írni erről a kérdésről.

Az emberek viszont nem foglalkoztak az én problémáimmal, őket csak ez érdekelte, hogy mi történt az oly nagyra becsült vezetőjünkkel. Várakozással ellentétben a városlakókat nem rázta meg annyira a hír, inkább azzal voltak elfoglalva, hogy nekem mik a szándékaim. Miután közöltem velük, hogy mivel most már én vagyok Ekma, Isten után a legöregebb, ezért átvesszem a bunkerváros irányítását, megnyugodtak, és dolgoztak tovább, mint addig.

Száz-kétszázézer év telt el Muin-Ekma halála után, amikor eszembe jutott, hogy talán már lecsökkent a felszíni sugárzás annyira, hogy elhagyhatjuk a bunkert; ezért úgy döntöttem, a felszínre bocsátjuk a sugármérő szondát. Ez a bunkertől teljesen elszigetelt mérőműszer tíz perc alatt jutott ki a tőlünk fél kilométerre levő felszínre, ahol gyorsan megmérte a sugárzás mértékét, majd visszatért a bunkerhez. Az egész város idegesen várta azt a percet, amikor a szonda visszatér, és kijelzi az eredményt.

Bár biztató, mégis túl magas volt ahhoz a mért érték, hogy a visszatérésen gondolkodhassunk. Az emberek ezt igen nehezen viselték, nagyon sok időbe telt, mire elfelejtették ezt a csalódást. Ennek ellenére én töretlenül bíztam abban, hogy már nincs sok idő hátra, és visszatérhetünk a felszínre. Várakozásomnak megfelelően alig ötvenezer év telt el, és a sugármérő szonda azt jelezte, hogy a felszíni sugárzás már nem ártalmas.

Alig jutottam szóhoz a boldogságtól, amikor közöltem az emberekkel ezt a jó hírt, és ők sem éreztek másképpen. Azonnal parancsot adtam a zsilipkamrák egymás utáni kinyitására, amit az emberek boldogan hajtottak végre. A nehéz zsilipajtók már évezredek óta álltak háborítatlanul, így elég nehéz munka volt megmozdításuk. Az emberek közös munkája idővel mégis eredményt hozott, így alig kétszáz év múlva, én, Ekma, Isten után a legöregebb, körülbelül négyszázezer éves koromban, az életben lévő emberek közül elsőként ismét a napfényben fűrdözhettem.

Leírhatatlan érzés volt. A bunkerben élő embereknek talán még inkább, hisz ők életükben először látták a Napot, a kék eget, a zöld fákat, és általában mindent, amit csak egy szóval lehet igazán jellemezni: természet. A volt bunkerlakók nem értették, hogy hogy volt képes az emberiség elpusztítani ezt a csodálatos világot, én csak mosolyogtam naivságukon, és boldogan élveztem a déli szellő simogatását.

Ekkor értettem meg, hogy ez volt az, ami miatt életben kellett maradnom: még egyszer látnom kellett a tengert, még egyszer éreznem kellett a tavaszi illatokat, még egyszer meg kellett csodálnom a csillagokat... Még egyszer... Utoljára... Éreztem, hogy az én időm lejárt... Életemben először nyugodtan gondoltam a halálra; nem görcsösen vágyakoztam utána, hanem elfogadtam, mint az élet velejáróját. Tudtam, így kell lennie... Igaza volt Muinnak: nincs értelme újra végigszenvedni az emberiség felemelkedését és bukását, hagyni kell az embereket, hogy végigcsinálják azt, amit már ki tudja, hogy hányszor; ugyanis nem tudhatom, hogy az első Ekma előtt hányszor, és nem tudhatom, hogy utánam hányszor fogja az emberiség újra megtenni... Nem tudhatom, hogy hányszor fog megisméltódni a kör... Mert a történelem végtelen... Egy végtelen kör...

Lehet, hogy a Fehéreket is újra létrehozzák; sőt, inkább biztos... De ez már nem zavart, belenyugodtam, hogy a kör mindig mindent ismétel, egészen addig, amíg nem lesz még egy Ermo, aki balga módon megpróbálja megváltoztatni azt. De minden bizonnyal az az Ermo is rá fog jönni, hogy nincs mit tenni, a kör állandó, és végtelen...

Halálom előtt még egy utolsót beszélgettem az emberekkel... Utoljára figyelmeztettem őket, hogy próbáljanak meg érezni, próbáljanak figyelni egymásra. Magamban tudtam, hogy mindez teljesen felesleges; hisz néhány ezer év múlva úgyszólván a háború, és akkor úgyszólván megölik saját magukat... De ez már nem érdekelt... Vége... Kilépek... Beveszem a mérget... A pohár már itt van a kezemben... Döntésem végleges... Kilépek... Vége...

Ezeket a sorokat már az után írom, hogy kiittam a méregpoharat. A méreg először elaltat, aztán megöl... Remélem, szépet fogok álmodni... Az iratokat egy ládába teszem; tudom, hogy lesz utókor, amely majd elolvassa, és remélem, hogy lesz utókor, amely tanulni fog belőle. Üdvözetemet küldöm minden embernek: Ekma vagyok, Isten után a legöregebb, aki születésekor még az Ermo nevet viselte, és aki körülbelül négyszázezer évet élt.

- Nos, Tain, mi a véleményed? - kérdezte Zicy. A főpap nem válaszolt, így Zicy folytatta:

- Engedd meg nekem, hogy idézzem az Aehma első könyvének nyitó mondatát:

"Ezt a könyvet én írom, Aehma, aki Isten után a legöregebb; az emberek felemelkedése érdekében. Én, Aehma, aki a halandó embereket kivezette a napfényre, a következő, mindenki számára kötelező törvényeket hozom: ..."

- Nos, Tain, nem akarsz valami mondani? - kérdezte a Niizma. Tain hosszú ideig csak maga elé nézett, majd megszólalt:

- Nem tudtam, csak sejtettem, hogy Ermo története kapcsolatban van az Aehma szentségével. Most már tudom, hogy a két személy ugyanaz.

- Nem ez a lényeg, Tain! - kiáltotta Zicy - A Fehér leírja, hogy öngyilkos lett. Ha ez így történt, akkor honnan származik az Aehma többi könyve? Ki írta a szent könyveket??? Be

szélj!!! - Zicy tajtékozott a dühtől. Tain ránézett, majd épp mondani akart valamit, amikor néhány katona ugrott ki a bokrok közül, és megpróbálták megölni Zicyt. A Niizmát meglepte a támadás, mégis megpróbált ellenállni, Joha segítségével sok katonát megölt, de a túlerő győzött. A két utolsó Niizma az Aehma háromezer-négyszázhuszadik évében meghalt, ezzel a Dzah királyságra béke szállt...

Dr. Shwa háromezer évvel Zicy halála után született, és híres orvos lett belőle...

Dr. Shwa boldog ember volt...

Boldog volt, mert olyan dolgot fedezett fel, amit előtte még senki sem ismert...

Boldog volt, mert ezzel híressé tette magát...

Boldog volt, mert a kormány engedélyezte a fegyenceken végrehajtandó kísérleteket...

Boldog volt, mert úgy gondolta, hogy a halhatatlanság ajándék...

Boldog volt, mert tudta, hogy az Aehma vele van...

Boldog volt, mert nem tudta, hogy hatszáz év múlva kitör a nagy háború...

Boldog volt, mert nem tudta, hogy a történelem végtelen...

TARTALOMJEGYZÉK

A láda.....	2
A két tanácskozás.....	4
A két mézárulás.....	13
Gyilkosság és emberrablás.....	21
A kör bezárul.....	31
Tartalomjegyzék.....	37

